

İşçi sınıfı Filistin'in yanında!

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2023 / Sayı: 171

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa Tofaş, OYAK Renault ve SCM, Gebze Smart Solar, Tuzla Chen Solar ve HT Solar, İstanbul Ejot Tezmac ve Xiaomi-Salcomp fabrikalarından, Gebze'den metal ve kafe, Dilovası ve Manisa'dan metal işçilerinden haberler

Sayfa: 2-4

Patron iktidarının sefalet bütçesine ve asgari/açlık ücretine hayır!

HAK VERİLMEZ, ÖRGÜTLÜ GÜÇLE SÖKE SÖKE ALINIR!

Hak verilmez alınır! Zafer işçi sınıfının masaya yumruğunu vurmasıyla kazanılır!

Aralık ayında bir sonraki yıl emekçi halkın yaşam ve geçim koşullarını belirleyen çok önemli kararlar alınacak. Bunlardan ilki TBMM'den geçecek olan 2024 yılı bütçesi. Patron partisi AKP tarafından meclise sunulan bütçe teklifi büyük çoğunluğu patronlardan, patron avukatlarından ve toprak ağalarından oluşan milletvekilleri tarafından oylanacak. Haliyle bu bütçeden patron sınıfına vergi muafiyetleri, teşvik ve destekler yağacak, yerli yabancı tefeciler milyarderler faiz ödemesi yapılacak, işçinin payına ise ay sonunu zaten zor getirdiği maaşının gelir vergisi ile dilim dilim doğranması düşecek.

Diğer önemli karar ise Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda 2024 yılı için belirlenecek olan asgari ücret. Bu komisyon 15 kişiden oluşuyor. Hükümet 5 kişi, Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu 5 kişi, Türk-İş de 5 kişiyle temsil ediliyor. Şöyle de diyebiliriz. Patron hükümetinden 5 kişi, patronların kendi temsilcilerinden 5 kişi, patron işbirlikçisi Türk-İş tepe yönetiminin atadığı 5 kişi! Buradan da ne çıkacağı belli. Sürpriz yok. Açlık ücreti! Zaten her yıl asgari ücret adeta açlık sınırına endekslenmiş şekilde belirleniyor. Yıl boyunca da artan hayat pahalılığı ile açlık sınırının iyice altına düşüyor. Son yıllarda Temmuz ara zamlarına rağmen asgari ücret açlık sınırının üstüne hiç çıkmadı. Bu sene ise Erdoğan tek zam yapılacak diyor.

Şimdi diyorlar ki bu sene dört işçi getirilecekmış, komisyona asgari ücretle nasıl geçebileceklerini anlatacaklarmış. Ne fark eder? Sanki bilmiyorlar işçinin emekçinin halini. Oraya çıkacak işçi kardeşlerimiz yaşadığımız gerçekleri ne kadar anlatsın anlatsın karar veren onlar yani patronlar, patronların adamları ve patronların yalakaları olduktan sonra ne değişir?

Bugün örgütlü olmayan, ücretini toplu sözleşmeyle belirleyemeyen ya da örgütlü ve birlik olarak ücreti ve hakları için üretimden gelen gücünü kullanmayan işçi, açlık ücretine, kölelik koşullarına mahkûm olmaktadır. Bu sebeple asgari ücret giderek ortalama ücret olmuştur. Ücretini açlık sınırının üstüne çıkartabilenler sadece örgütlü işçilerdir. Ancak sendikalarda örgütlü olan işçi sınıfı da grev hakkını etkili şekilde kullanamadığında giderek asgari ücrette doğru gerilemektedir. Bir şeylerin değişmesi için işçi sınıfının kendi geleceği hakkında kendisinin karar vermesinden başka şans yok. Bunun tek yolu da örgütlü olmaktan ve grev hakkını etkili şekilde kullanmaktan geçiyor. O halde patronların senaryosunu yazdığı tiyatro sahnelerine dönüşmüş olan meclisten de asgari ücret komisyonundan da bir şey beklememeliyiz. Gözümüzü kendi kararımızı kendimizin verebileceği mücadele alanlarına çevirmeliyiz. Açlık zincirini kırmak mı istiyoruz? O halde örgütsüz işyerlerinde örgütleneceğiz. Her fabrikada her işyerinde işçiler bir araya gelip birlik ve beraberlik içinde bu karar vermelidir. Sendikalaşmalıdır. Ama sendikalaşmak da yeterli değil. Sendikaları da mücadeleciler sınıfı örgütleri haline dönüştürmeliyiz. **Sendikaya üye ol, sahip çık, denetle!**

İşçiler esaret zincirlerini kırarak sendikalaşmalıdır. Ancak bu başlangıçtır; sendikaların da sarı, işbirlikçi sendika ağalığı zincirinden kurtarılması, sendikaların içindeki sınıf mücadeleciler eğilimlerin hâkim olması gerekir. Örgütlü işçi sınıfının aynı anda hem patronlarla hem de patronlarla işbirliği içindeki sendika ağalarıyla karşı karşıya olduğu bir sınıf savaşı alanı var. Bu savaş alanı MESS sözleşmesidir. 130 bin metal işçisi, işçi sınıfının öncü gücü, Amerikan, Avrupalı, Japon emperyalist tekellerin ve Koç Holding gibi onların ortağı olan en bü-

yük sermaye gruplarının örgütü MESS'le karşı karşıya. Bu kavgada metal işçisi sadece MESS'le değil grev yasalarıyla ve patronların tarafında yer alan iktidarla da karşı karşıya. Bu kavgaın sonucunu işçinin kararı belirleyecek. 1963'te Kavel işçisi kararını verdi, grev hakkını grevle kazandı. Bu hakkı tüm işçi sınıfına armağan etti. 2023'te Bekaert ve Schneider işçileri kendi kararını verdi, grev yasasını grevle yırttı attı. Bu kazanımı tüm işçi sınıfına armağan etti.

Şimdi MESS sözleşmelerinde işçi sınıfı seyirci değil sahanın tam ortasında. Metal işçilerinin en mücadeleciler kesimlerini temsil eden DISK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikası, 2-3 Aralık'ta kongresini yaptı, kongre salonu fabrikalar MESS'e mezar olacak sloganlarıyla çınladı. Bu mücadele kararı metal işçisinin denetimi ve iradesi ile sahaya taşınmalıdır. Ne gerekiyorsa o! **İşgal, grev, direniş!** Bu kararın sendikacı Türk Metal ve Öz Çelik-İş ağaları katılmayacaktır elbette, ama tüm bu sendikaların üyesi olan işçilerin isteği ve özlemi de bu yöndedir. Aynı gayri demeden işçilerin iradeleri birleşmelidir. Bu mücadele kararlılığı Türk-İş'teki ve diğer konfederasyonlardaki tüm mücadeleciler sendikalar ve sendikacılarla, örgütlü örgütsüz tüm öncü işçilerle buluşmalı ve bir Birleşik İşçi Cephesi olarak büyümelidir. Metal işçisi mücadele kararını verip de MESS masasına yumruğunu vurduğunda bu sesi tüm emekçi halk duyacaktır. Emekçi halk yüzünü zincirli meclisten, tiyatro oynanan komisyonlardan sınıf mücadelesine ve sınıf siyasetine çevirecektir. Emekçi halk işçi sınıfı öncülüğünde siyaset masasına yumruğunu vurmalıdır. Patronlara göre ayarlanmış bütçe, açlığa endekslenmiş asgari ücret dayatması ve emekçi halka vurulan tüm zincirler böyle kırılacaktır. Ekmek, gül ve hürriyet günlerine bu şekilde varılacaktır!

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

MESS bize sefaleti reva görüyor!

OYAK Renault'ta parça eksikliği ve sipariş azlığından dolayı üretimde ara ara duruşlar olmaya devam ediyor. 22 Aralık - 8 Ocak arası en az iki hafta üretimde duruş olacağı konuşuluyor. İki haftalık duruşta Dacia projesi için hazırlıklar yapılacaktır.

Türk Metal sendikası ve MESS arasında yapılan grup toplu iş sözleşmesi görüşmesinin beşinci oturumunda uyuşmazlık tutanağı tutuldu. MESS öncelikle sözleşmenin üç yıllık olmasını talep etmiş. Ücret artışı teklifine karşı, ilk 6 ay için yüzde 35, diğer 6 aylık periyotlar için TÜFE oranında artış önerdi. Sosyal haklara ise 1. yıl için yüzde

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Türk Metal sendikasına güvenimiz yok!

MESS beklenen teklifini sundu. Son 6 aylık yüzde 35 çıkan enflasyonu teklif ederek bizleri yine şaşırtmadı. Türk Metal sendikasının sunduğu taslak zaten kabul ettiğimiz bir taslak değil! Kimin lehine sonuçlanacağı belli olan bir sözleşme daha geçireceğiz. Yıllardır olduğu gibi yine aynı senaryo devam ediyor. Türk Metal başkanı da her sözleşmede olduğu gibi yine sosyal medyada esip gürlüyor. Ama masaya oturunca her şey değişiyor. Yine aynı şeyler olacak. Göstermelik eylemler, fabrika giriş ve çıkışlarda yürüyüşler, sloganlar, grev kararı derken imzalar atılacak. Alman zammı evirip çevirip işçilere rekor zam, yüzyılın zammı diyerek rakamlar ile oynayarak ballandırarak anlatacaklar. Ay sonu geldiğinde sonuç yine hüsrandır!

Sendika yönetimi bir aydan beri TOFAŞ yönetiminden istediğimiz Cumhuriyet altını bile alamıyor. Binlerce işçinin kredi kartları patladı. Millet evi

65, 2. ve 3. yıllar için de TÜFE oranı kadar artış teklif edildi. MESS ayrıca, bazı esnek çalışma düzenlemelerinin sözleşmeye dâhil edilmesini ve tamamlayıcı sağlık sigortasını düzenleyen maddenin sözleşmeden çıkarılmasını da talep etti.

Sözleşme süresinin 3 yıllık olması bizim için kesinlikle kabul edilemez. İki yıl olması bile bizi ekonomik olarak zarara sokuyor. Ekonomide bir sürü gelişme yaşandı. Yarının ne olacağı belirsiz, krizin ne kadar süreceği belli değil. Tamamlayıcı sağlık sigortası kazanılmış bir hak. Sözleşmeden kaldırılması kabul edilemez. Kaldırılması değil eş ve çocukların da ücret ödemediği sağlık sigortasına eklenmesini istiyoruz. MESS esnek çalışmayla birlikte güvencesiz ve kuralsız çalışmayı dayatarak bizleri köle gibi çalışmaya mahkûm etmeye çalışıyor. Ayrıca esnek çalışma demek önceki kuşaklardan kalan kazanımlarının altının da oyulması demektir. Teklif edilen yüzde 35 zam oranı hiç bir şekilde kabul edilemez. Taslağın tamamının alınması gerekir. Aşağısı bizi kurtarmaz.

kredi kartları ile döndürebiliyor. Ay sonu geldiğinde kredi kartını borcunu ödeyemez hâle geliyor. TOFAŞ yönetimini sıkıştıran yine işçiler, Türk Metal sendikasına kalsa hiç bir şey alamayız. Eğer TOFAŞ yönetimi işçilere az da olsa yardım edecekse, o da işçilerin gayreti ile olacak. Kimsenin Türk Metal yönetiminden bir beklentisi yok. MESS sözleşmesinde de biz işçiler aşağıdan yukarı bir baskı oluşturamazsak taslağın tamamını alamayız. Kendi gücünüze güvendiğimiz zaman her şey değişecek.

Manisa'dan bir metal işçisi

Filistin halkının mücadelesi işçilere örnek olmalıdır

Öncelikle herkese özellikle direnişte, grevde olan işçi kardeşlerime selamlar. 7 Ekim'den bu yana tüm dünyaya seslerini duyuran ve özellikle faşist güçlere ders niteliğinde büyük bir direniş mücadelesi başlatarak, Batı emperyalizmine ve Siyonizme büyük bir korku yayan, aynı zamanda da Batı emperyalizmine ve İsrail'e destek veren İslam ülkelerine ise büyük bir utanç yaşatan Filistinli direnişçilere yürekten sevgi ve selamlarımı iletiyorum. Aynı zamanda biz işçilerin bu direnişe destek vermesi gerektiğini ve kendine sembol bir örnek alması gerektiğini düşünüyorum. Filistin'in İsrail'in zulmüne karşı direnişi özellikle patronlara, büyük para babalarının kapitalist sistem aracılığıyla yürüttüğü bu sistem karşısında dik durarak hakkını arayan, mücadele eden, direniş yapan işçilere de umut ve güç olması gerekiyor. Çünkü Filistinliler, her anlamda güçsüz olmalarına rağmen İsrail gibi terör devletinin karşısında durup, bu büyük mücadeleyi verdiler. Bu mücadelenin ve yadıkları korkunun biz işçiler için büyük anlam taşıması ve aynı zamanda da bizlere örnek olması gerektiğini düşünüyorum. Filistin halkı elindeki kıt imkânlarla İsrail gibi tüm dünyanın desteklediği özellikle parasal ve teknik anlamda desteklerini sunduğu bir ülkeye başkaldırıyorsa biz de bizi ezenlere karşı bunu yapabiliriz. İşçiler ve patronların arasındaki mücadeleyi Filistinlilerin İsrail'e karşı yıllardır süren mücade-

sine benzetebiliriz. Örneğin 1948 yılından bu yana Siyonist güçler Filistin devletini adım adım işgal ederek çocuk, yaşlı kadın demeden katletti. Aynı zamanda biz işçiler de batı Avrupa tarafından 16. yüzyıl sömürgecilik faaliyetleri başladığından beri durmadan eziliyor ve bir önceki günümüzü muhla arıyoruz. Şimdi baktığımızda, bize de Filistin halkına da mezalimi yaşatanlar aynı. Emperyalizm ve Siyonizm, zamanında sömürgeciliği başlatıp da yüzlerce yıldır bizi kim sömürüyorsa Filistin halkına bunları yapan ve izleyenler de aynı güçler. Dünyadaki tüm ezilenlerin, başta işçilerin Filistin halkının, Kürt halkının düşmanı bir. Nasıl Filistin halkı düşmanına başkaldırıyorsa biz işçiler de birleşip böylesi bir mücadele vererek, kurulan bu sistemin çarkını kırarak, haklarımızı medet umarak, minnet ederek değil aksine alınımızdan akan her damla terin hakkını söke söke olarak güzel günleri görebiliriz.

Bursa SCM'den bir işçi

MESS'le yapılacak bir satış sözleşmesini asla kabul etmeyeceğiz!

Selam arkadaşlar, Yine bir toplu sözleşme süreci içerisindeyiz. Emek ve sermaye arasındaki bu kavgada hak alma mücadelemiz devam ediyor. MESS'in dalga geçer gibi teklif etmiş olduğu bu ücret zammını şiddetle kınıyoruz. Patronlar lüks hayatlarını

devam ettirirken ve servetlerine servet katarlarken bizi açlığa ve sefalete mahkûm ediyorlar. Oysaki kazanmış oldukları tüm servetlerini bizim alın terimizle kazandılar. Bunu bize unutturmaya çalışıyorlar. Biz işçiler bir araya gelip sermaye sınıfına karşı savaşmaz isek, bizi daha kötü günler bekliyor. MESS'e karşı savaşa hazırlıklı olmalıyız Türk Metal'in tabanında çok büyük huzursuzluk var. Türk Metal tekrar satış sözleşmesi yapmaya hazırlanıyor. Biz Birleşik Metal işçileri olarak böyle bir satış sözleşmesini asla kabul etmeyeceğimizi buradan bir kez daha söylüyoruz. Tüm mücadele eden arkadaşlarıma selam olsun.

İstanbul Ejot Tezmaç'tan bir işçi

Hakkımızı alana kadar mücadeleye devam!

Merhaba arkadaşlar, ben İstanbul Gaziosmanpaşa'da bulunan Ejot Tezmaç fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Fabrikamız MESS grup toplu sözleşmesine bağlı, bu günlerde birçok işçi kardeşimizin olduğu gibi bizlerin de ilk gündemi toplu sözleşme görüşmeleri.

Şu an MESS ile sendikamız arasında görüşmeler sürüyor. Geçtiğimiz günlerde MESS tarafından sendikamıza %35 gibi işçileri sefalet ücretine mahkûm etmek isteyen bir teklif yapıldı. Son altı aylık enflasyonun %37 olması beklenirken, yıllık enflasyonun %60 düzeyine gelmişken, patronların bize dayatmaya çalıştığı, bizleri açlığa sefaletle mahkûm edecek bu rakamlar kabul edilebilir değildir. Tabii ki, bu teklifi kabul etmeyeceğimizi onlar da gayet iyi biliyorlar ama her toplu sözleşme öncesi aynı oyunu oynuyorlar.

Biz işçilerin, MESS sürecinin başından sonu-

na kadar patronların oyunlarına, tehditlerine boyun eğmemesi gerekiyor. Bize dayatılmaya çalışılan sahte rakamlara, sefalet ücretlerine karşı birliğimizi korumalı, ekmeğimiz için mücadelemizi büyütmeliyiz. Biz işçiler şunu çok iyi bilmeliyiz ki bizler bu ülkenin lokomotifiyiz. Bizim bugün mücadeleye açacağımız bu yol önümüzdeki süreçte kıdem tazminatı başta olmak üzere işçilere yapılacak tüm saldırılara karşı kalemiz olacaktır. Bu yüzden ayrı gayrı demeden, sendika ayrımı gözetmeksizin bu mücadelede omuz omuza verip kavgayı büyütmeliyiz. Hak ettiklerimizi alana kadar mücadeleye devam.

İstanbul Xiaomi-Salcomp'tan bir işçi

Stajyer sömürüsüne karşı dik durmalı ve mücadeleciler olmalıyız

Merhabalar. Ben Xiaomi-Salcomp telefon fabrikasında çalışıyorum. Çalıştığım fabrikada meslek liselerinden onlarca stajyer çalışmaktaydı. Bu stajyerler çok düşük maaşlarla güvencesiz bir şekilde çalıştırılıyordu ve üç dört ay içinde aniden işten çıkarıldılar. Öğrencilerin hayatı bu kadar mı ucuz olur? Meslek lisesi stajyerleri 2.500-3.000 TL gibi paralara çalıştırılmamalı. Stajyer sömürüsüne son verilmeli. Değerli arkadaşlarım bu bize gösteriyor ki, işçi

sınıfı her zaman sömürülüyor, geleceği ile oynanıyor. Biz artık bu düzende bir uçurumun kenarındayız, patronların düzeni karşısında isyan bayrağını çekmeliyiz. Böyle düzene karşı dik durmalı ve mücadeleciler olmalıyız. Oduğumuz her yerde adaletsizliğe karşı bir barikat duvarı çekmeliyiz. Buradan size sesimi duyurmak istedim değerli işçi ve emekçi arkadaşlarım, saygılarımla. Tüm emekçi dostları canı gönülden selamlıyorum.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Gazze'ye dua ile yetinirken İsrail'e gemi yollayanlar Filistin dostu olamaz

Selamlar yoldaşlar ve dostlar. 7 Ekim'de Filistinli direnişçilerin ortaklaşa gerçekleştirdiği El Aksa Tufanı tüm dengeleri değiştirdi. Belki de en önemli sonuçlarından biri, İsrail'in Arap ülkelerine uzattığı kanlı elin sıkılması anlamına gelen, yüz karası İbrahimi Anlaşmaları'nın rafa kalkması oldu. Peki, bu normalleşme süreci sadece Arap ülkeleri ile mi sınırlıydı? Bizzat bizim ülkemiz de İsrail'in kanlı elini sıkırmakta hiç çekinmedi, Netenyahu ile güler yüzlü fotoğraf çekilmeye kadar götürmüştü işi. İki ülke arasında dönen ticarete hiç değinmiyorum bile, çünkü o zaten hiç aksamamıştı! İşte 7 Ekim günü İsrail'in Demir Kubbe'sini süzgece çeviren füzeler İsrail'in ABD ile yürüttüğü, tüm ülkelerin rızası dâhilinde Filistin'i yok etme planına çomak soktu. Tüm Arap coğrafyasını

silkeleyip kendine getirdi. Elbette, Türkiye de nasibini aldı. Tüm dünya halklarının yoğun tepkisi ülke liderlerini katillerle poz vermekten alkoydu, "One Minute" siyaseti geri geldi. Peki, gerçekten de durum böyle mi?

Metin Cihan isimli bir gazeteci geçtiğimiz günlerde yaptığı araştırmalarla gerçekleri ortaya koydu. Meğer istibdad rejimi İsrail'e parmak sallarken, Gazze'de ölen bebekler için dualar edip tüm Avrupa'ya dayılanırken, İsrail'e can suyu oluyormuş! Hem de bizzat istibdadın unsurları tarafından! 7 Ekim'den bu yana Türkiye'den İsrail'e mal taşıyan gemilerin sayısı 350'leri buldu. Bu ticaretin içinde Cumhuriyet İttifakı ortağı BBP'nin kurucularından Mustafa Semerci de var, Manta Denizcilik üzerinden faaliyet gösteren

Cumhurbaşkanı'nın oğlu Burak Erdoğan da var! Bu gemi ticaretlerinin de ötesinde Siyonistlerle stratejik birlik-telik gösteren Zorlu Holding'den Koç Holding'e kadar Türkiye burjuvazisinin ağır topları da katillere can suyu olmaya devam ediyor. Ülkemizin patronları devletle el ele timsah gözyaşları döerken İsrail dostluğunda sınır tanımıyor! O halde sendikalara düşen görev açıktır: Bu utanmaz işbirliğini teşhir etmek ve gemilerin bu topraklardan Siyonistlere ulaşmaması için boykot eylemlerine girişmektir! İşçi sınıfı patronların bu utançına ortak olmamalı, İsrail dostluğunun karşısına gerçek bir Filistin dostluğu koymalı!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi kadın

Erkek egemen kapitalist sistemden kurtuluşumuz mücadelede!

Selam emekçi kardeşlerim,

Ben deri organize sanayide Chen Solar'da çalışan bir emekçi kadını.

Hali hazırda çalıştığım fabrikaya yaklaşık 3 yıl önce sendika girdi. Sendika ve üretimden gelen gücümüzle patronların bize karşı neredeyse yapmaya çalıştıkları tüm darbelerini püskürttük ve bunu birliğimiz ve üretimden gelen gücümüzle mücadele ederek başardık. Fakat yakın zamanda 6 arkadaşımız tazminatsız işten atıldı. Haksız yere usulsüzlük yaparak atıldı bu arkadaşlarımız. Bu normal şartlarda yapabilecekleri cesaret edebilecekleri bir şey değilken üretimin olmayışından faydalanarak yaptıkları çirkin bir saldırıyı işçilere karşı. Çünkü yaklaşık 3 haftadır fabrikada üretim yok. Bu yaşadığımız olayda patronların ve bu düzenin çirkin yüzünü bir kez daha görmüş olduk. Ve işçilerin birliğinin önemini de bir kez daha kavramış olduk.

Biliyorsunuz ki geçen hafta aynı zamanda 25 Kasım kadına yönelik şiddete karşı olma günüydü. Aynı gece bununla ilgili genelge yayınlandı ve bu genelgenin kadını korumaya yönelik değil, erkek egemen düzeni daha da besleyen bir genelge olduğunu bir kez daha görmüş olduk. Anlıyoruz ki insanca ve kadınca özgür bir yaşam bu düzende sunulmayacak bizlere. Biz kadınlar olarak 25 Kasım'da sloganlarımızla meydanaydık ve olmaya da devam edeceğiz. Biliyoruz ki bu düzen erkek egemen kapitalist sistemi mücadele etmeden birlik olmadan değiştiremeyiz.

Bunun en iyi örneği şu an Filistinli kardeşlerimizin vermiş olduğu mücadeledir. Yıllardır işgalci İsrail'e karşı kadın erkek ayırt etmeden direnen bir halk var. Oradaki direnişçi kadınların mücadelesine her gün şahitlik ediyoruz. Devrime olan inancımızı ve umudumuzu besleyen Filistin direnişçilerine bin selam olsun!

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Birleşen işçiler yenilmezler!

Merhaba arkadaşlar. Ben Gebze'de bir metal fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamızda iş ortamını, çalışma koşullarını güzelleştirmek için çok mücadele etmemiz gerekiyor. Isınma sorunu, servis güzergâhlarının bir anda değiştirilmesi ve durakların kapatılması gibi mağdur edildiğimiz konular var. Tüm bunlarla mücadele ederken fabrika yönetimi dışında bir de onlarla birlikte hareket eden bir sarı sendika ile mücadele etmemiz gerekiyor. Bizim burada şube ve yönetim nasıl karar verirse içeride o kararlar uygulanıyor. Bazı servis durakları kalktı ve biz mağduriyetimizi dile getirdik ama bu konuda sendikayı yanımızda destek göremedik. Temsilciler bize "insan kaynaklarına kendiniz şikâyet edin" diyorlar. O zaman temsilcilik neden var, bizim sendikamız ne işe yarıyor diye düşünüyor insan. Yönetime bir şikâyette ya da bir talepte bulununca da "onu sendikamızla konuşun arkadaşlar" cevabını alıyoruz. Elbette bazı konularda verdiğimiz tepkilerle bizim aleyhimize olan gelişmelerle ilgili kazanımlar elde ediyoruz, geri adım attığımız da oluyor. Ama fabrikada mücadele eden, yönetime ve sendikaya muhalefet edenlere bedel ödetiliyor. Başta, bir nevi kara listeye alınıyoruz. Onlara göre aykırı fikrimiz olursa ve bu birden fazla kere yaşanır sorun oluyor. Amirler aracılığıyla ya da içerideki temsilcilerin tavrıyla az çok anlaşılıyor bir göze batma durumu olduğu ve açığımızı aradıkları. "sen çok oluyorsun bu ara, neden hep senin sesin çıkıyor" gibi laflar duyuyoruz. Daha önce de böyle arkadaşlarımızın küçülme bahanesiyle işten çıkarıldığı oldu. Bizim emeklerimizin karşılığını alabildiğimiz bir sözleşme imzalamamız için, aynı bizim yöneticilerin çalışma ortamı gibi en pahalı mobilyalarla dayalı döşeli, sıcak ve güvenli bir üretim alanına sahip olmamız için çok cesur olmalı, birlikte hareket etmeliyiz. Sendikayı da karşımıza alarak, yönetimle oynadıkları oyunu ifşa ederek, korkmadan kavga etmeliyiz. Yolumuz biraz uzun. Bizim fabrika özelinde, önce birbirimize güvenmeyi öğreneceğiz, sonra tepemizdeki bürokrat sendikayı ve dostları olan yönetimle ilişkilerini ortaya çıkaracağız, bu konuda iş arkadaşlarımızı bilinçlendireceğiz ve buna karşı mücadele edeceğiz. Birleşen işçiler yenilmezler!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Patronların vergileri silinirken bizler soyulduk

Dostlar merhaba, Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Geçtiğimiz Ekim ayında sözleşmemizden yararlanmaya başladık hem maaşımız arttı hem de 3 aylık geri ödemelerimizi aldık. Tam yılsonuna geldik faturalarla daha iyi başa çıkarız derken, bu sefer de vergi radarına takıldık. Hem maaşımız yükseldiği için hem de sözleşme farklarımızı da aldığımız için Ekim ayında en düşük vergi veren arkadaşımız 9.000 lira vergi verdi. En yüksek vergi verenlerimiz ise 13.000 lirayı buldu.

Mehmet Şimşek ve saz arkadaşları her yıl patronların vergi borçlarını sıfırlarken, Rahmi Koç gibi kodaman patronlar kamuda çalışan emekçileri işten attırma derdine girip, emek sömürsüyle yetinmeyip devletin yapısına bizzat dokunurken, bizim yıllarca verdiğimiz mücadele sonucu elde ettiğimiz gelirler bu simsarların kasasını doldurmuş oldu. İşçiler gelir

vergisizle soyulurken, kamu emekçilerinin iş güvencesi Koç'lar tarafından tehdit altındayken ve sendikalar bu konularda çok cılız faaliyetler ile yetinirken biz Smart işçileri defalarca işgal yapsak neye yarar?

Hiç fark ettiniz mi bilmem ama geçmişe doğru gittiğimizde memleket ne zaman bir genel seçime girse TÜSİAD ve MESS hemen taleplerini açıklar. Açıklamasalar ne fark eder ki zaten iktidar olsun, sözde muhalefet partileri olsun hemen kapılarına gider ve emirlerini sorar. İşte patronların o emirleri arasındaki en büyük kalem verginin tabana yayılmasıdır. Aldıkları milyonlarca liralık vergi affıyla yetinmiyorlar kendilerinin, biz emekçiler ile aynı vergi oranında olmamızı istiyorlar. Bu da

yetmiyor Rahmi Koç kamu emekçilerinin iş güvencesine dil uzatıyor.

Talepleri bitmiyor, istedikçe istiyorlar, istedikçe uslanmıyorlar. İşçilerin sendikalarda örgütlenmesi ve sendikalarında uzun soluklu mücadele dönemlerine girmeleri gerekiyor. MESS sözleşmeleri artık tüm işçilerin beklediği, gözünü kulağını diktığı sözleşmeler olmaya başladı. MESS sözleşmelerinde verginin %15'e sabitleme talebinin gerçekleşmesi için gerekirse münferit fabrikalarda bile eylemler örgütlenmeli ve patronlara gözdağı verilmelidir.

Manisa'dan metal işçisi bir kadın

İşçi sınıfı hem ülke siyasetine hem dünya siyasetine yumruğunu vurmalıdır!

Herkese merhaba emekçi kardeşlerim. Ben Manisa OSB'de metal fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Yılsonu geldi. Siparişlerin biriktiği, teslimatların arttığı yılın en sıkıntılı dönemindeyiz. Kelimenin tam anlamıyla fabrikadaki işçilerin ensesinde boza pişiriyorlar. Herkes vardiyaları bittikten sonra 4 saat zorunlu mesaiye bırakılıyor, çalışanların ne düşündüğü, mesaiye kalmayı isteyip istemediği kesinlikle sorulmuyor bile. Ağzlarında hep bir fedakârlık kelimesi ama fedakârlık nedense sadece tek taraflı yapıyor. Kadın arkadaşlarımızdan çocuğu olup da gece vardiyasında mesaiye kalanlar, akşamüstünden ertesi

gün sabaha kadar çocuklarını görmediği için onlara ne yapacaklarını, okula giderken ne yiyeceklerini, ne giyeceklerini ancak telefonla, mesajla söyleyebiliyorlar. Vardiyaları çıkışan karı/koca eşler, çocuklarını gece evde yalnız bırakmamak için emanet edecek akraba, eş dost arıyor! Ne istediğimiz ne de hayatlarımız patronların umurunda. Yollanan her bir siparişten, yapılan her sözleşmeden kârlarına kâr katan patronlar, bizlere hayatları olmayan, plan program yapmayan, ne derlerse yapmak zorunda olduğumuz insanlar gözüyle bakıyor. Ve biz buna müsaade ettiğimiz sürece gördüğümüz muamele daha da kötüleşiyor.

İşçi sınıfı, ezilen halk dünyanın neresinde ve ne şekilde olursa olsun kendilerine biçilen bu kölelik kumaşını yırtıp atmadıkça dünümüzü arayacağız. Filistin halkının canına, topraklarına kast edenlerin, bu topraklarda ise bizlerin geleceğini karartıp, alınterimize çökenlerin hakkından ancak ortak bir mücadeleye girişebilirsek gelebiliriz. İşçi sınıfının sırtına binip kanını emen bu sömürü düzeninden de, binlerce kilometre ötede, neredeyse yüz yıldır Filistin halkına kan kusturan Siyonizmden de ancak işçi sınıfının siyaseti dünyaya yayıldığında kurtulabiliriz.

Dilovası'ndan bir metal işçisi

İşçilerin birliği sermayeyi yakacak!

Merhaba dostlar. Ben Dilovası'nda çalışan bir metal işçisiyim. Geçtiğimiz Kasım ayında Afganistan uyruklu mülteci maden işçisi Vezir Mohammad Nourtani'nin öldürüldüğü haberini okuduk. Zonguldak'ta MHP Gelik Belde Başkanı Hakan Körmüş'ün kaçak işlettiği maden ocağında kayıtsız ve güvencesiz çalışırken fenalık geçirmesi üzerine hastaneye kaldırılmak yerine, bir aracın bagajına konularak götürüldüğü ormanlık alanda dövülerek katledilmiş. Üzerine de cansız bedenini yakmışlar. Haberlere göre kaçak maden ocağı sahipleri daha önce başka bir suçtan ceza aldıkları için "Ortaya çıkarsa infazımız yanar" düşüncesiyle Nourtani'nin bedenini yok etmeye karar vermişler. Nourtani bu sebeple hastaneye götürülmemiş. Katillerden birinin yakarını adliyeye sevk sırasında kameraların önünde "Korkma rahat ol." dedi. Hala Zonguldak'ta en az 800 göçmenin oturma izni olup çalışma izni olmadığı için kaçak madenlerde hayatları pahasına kayıtsız, güvencesiz ve ucuz işgücü olarak çalışmak zorunda olmalarından faydalanan katillerin rahatlığı nereden geliyor? Afganistan uyruklu işçiler, kömür işletmecileri için bulunmaz nimet. Yasal statüde çalışan bir işçiye en az iki asgari ücret, ona göre sigorta ödeniyor. Afganistan uyruklu işçilere asgari ücreti bile

zor veriyorlar. Sigorta yok. Hiçbir hakları yok! Kaçak maden ocağına inen her işçi, ölüm riskini yüze katlayarak o madene iner. Tereddüt eden her yerli işçiye, kapıda Nourtani gibi çaresiz bekleyen binlerce göçmen işçi gösterilir. Bu nedenle yaşanan bu işçi cinayetleri münferit değil, sistemattir! Bu cinayetin sorumlusu emperyalist kapitalizmdir. Emperyalizmin sürekli savaş ve barbarlık götürdüğü coğrafyaların en çok göç veren ülkeler olması tesadüf değil. Bu insanlar ölmek için başka ülkelere göç ettiğindeyse hem en çok sömürülen olur hem de yerli işçiye daha çok sömürmenin bahanesi yapılır. Bunu yapan elbette kârdan başka derdi olmayan patronlar sınıfı. Kapitalizmde göçmen emeği yerli işçilere göre hem çok daha ucuz hem de güvencesizdir. En ağır, en tehlikeli işlerde can verenler göçmenler olduğunda, olay mahallinden delilleri kaçırmak (göçmen işçinin cenazesini ortadan kaldırmak) da bir o kadar kolay

zor gelir. İnşaat, tarım, maden vb. sektörlerde sigortası veya çalışma kaydı olmayan, görünmeyen emekçiler olarak en ölümcül işlere sürülen, öldüklerinde yol kenarına atılan, kimsesizler mezarlığına gömülen ya da yakılıp tanınmaz hale getirilen göçmen işçilerin sesi sınıfının boynunun borcudur. Yoksa bugün onlara dayatılan sömürü koşulları çok geçmeden yerli işçiye de dayatılır. 2023'ün ilk on ayında en az 1634 işçi iş cinayetinde hayatını kaybetti, bunların en az 100'ü göçmen işçilerden oluşuyor. AKP'li yıllarda tespit edilebilen 32 bin iş cinayeti vakasının her biri en az Zonguldak'taki trajedi kadar vahşidir, acımasızdır. Göçmen ve yerli işçiler birlikte can vermekte, kanları birbirine karışmaktadır. O yüzden yerli ve göçmen işçiler hem sınıf kardeşleridir hem de kan kardeşleridir. İşçiler, yerli yabancı ayrımını bir kenara iterek kapitalist sömürü düzenine karşı birleşmelidir.

Sputnik Türkiye basın emekçilerinin grevi 100 günü geride bıraktı

Sputnik Türkiye basın emekçileri 100 günü aşkın süredir grevlerine devam ediyor. Grevin 100. gün eyleminde Sputnik emekçileri birçok siyasi parti, sendika ve kurumun katılımıyla Dolmabahçe Süzer Plaza önünde eylem düzenledi ve greve devam etme kararlılıklarını haykırdı.

Basın emekçileri düşük ücretlere ve yöneticilerin baskılarına karşı Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda (TGS) örgütlenmiş, 2023'ün başında sendikal yetkiyi kazanarak sözleşme masasına oturmuştu. Sputnik Türkiye yönetimi iş ücret konusuna

gelince sendikayı tanımayarak sözleşme masasını dağıtmıştı. Masanın dağıtılmasına karşı Sputnik Türkiye emekçileri TGS öncülüğünde grev kararı almıştı. Grev kararını gören yönetim ise haksız ve hukuksuz bir şekilde 24 sendikalı basın emekçisini işten çıkarmıştı. Bunun üzerine Sputnik Türkiye emekçileri işten çıkarılanların geri alınması ve sendikal yetkinin tanınması talepleriyle 17 Ağustos'ta greve çıktı.

Geçtiğimiz günlerde 100. gününe giren Sputnik Türkiye grevi, Türkiye basın emekçile-

rinin mücadele tarihindeki en önemli grevlerden biri oldu. Grevde geçirilen 100 günde sınıf mücadelesi gazeteciler arasında da bir ayraç görevi gördü. Grevde destek veren birçok basın emekçisi oldu, diğer yandan kendine "muhalif" diyen ve başta grevi destekleyen bazı gazetecilerin grev kırıncılığına da şahit olundu. Devrimci İşçi Partisi olarak Sputnik Türkiye basın emekçilerinin mücadelesinin başından beri yanındayız ve yanlarında olmaya devam edeceğiz. Grevi Sputnik emekçileri kazanacak!

Gebze'den bir kafe işçisi

Haklarımıza sahip çıkalım, direnişte birleşelim!

Merhaba Yoldaşlar, Ben Gebze'de çalışan bir kafe işçisiyim. Bir yılı daha geride bırakmanın eşliğindeyiz. Gerçek gazetesinin Haziran ayında yer alan "Seçim kavgası bitti, sınıf kavgası kızışacak!" başlıklı yazının öngörüsünün bugün ne kadar belirginleştiğini gözlemliyoruz. Artan işsizlik, yoksulluk, denetimsizlik ve hukuksuzluk, yaşadığımız dönemin vahim gerçeğini yansıtmakta.

Bu hukuksuzluklar aslında doğrudan bir hukuksuzluk olarak nitelendirilemez. Çünkü bunlar bir istibdad hukukunu temsil eder. Can Atalay'ın haksız ve anayasaya aykırı bir şekilde içeride tutulması, Gezi kararı, Madımak Katliamının zaman aşımına uğraması, Musa Anter dosyasının zaman aşımına uğraması, haksız ve hukuksuz grev yasakları gibi birçok olay, karşı karşıya olduğumuz rejimi açıkça ortaya koyuyor.

Sermaye, istibdadın sopası altında sadece emeği değil, aynı zamanda hakları ve özgürlükleri de sömür-

meye çalışıyor. Bugün yaşadığımız "hukuk devleti" ise bunun bir kılıfı. Her fırsatta bizi sömürmeye çalışan patronların devleti. Aslında eşitliğin, özgürlüğün, kardeşçe yaşamın temeli olması gereken adalet bu düzende patronların "mülkünün" temeli.

Ancak dostlar, bu sömür ve haksızlık düzeni ile mücadele etme ihtiyacı her geçen gün daha da önemli hale geliyor. Tarihte bütün haklarımız ve özgürlüklerimiz, kanlı mücadelelerle kazanıldı. Bugün bu hakları kaybetme tehdidi altındayken, saldırılara karşı kayıtsız kalamayız. Bunları durdurmanın yolu bu düzene karşı örgütlü bir mücadeleden geçiyor. Kavel işçileri gibi grev hakkını grev yaparak kazanalım. Bekaert işçileri gibi grev yasasını grev yaparak delem. Sınıf içinde örgütlenelim ve bu saldırılara karşı savunmasız kalmayalım. Hak verilmez alınır! Zafer sokakta, işgale, grevle, direnişle kazanılır!

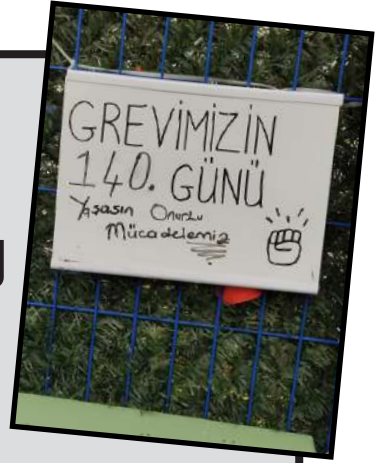
Corning Kablo'da son sözü mücadeleciler Corning işçisi söyleyecek!

Gebze Tembelova'da bulunan, DİSK'e bağlı Lastik-İş sendikasının örgütlü olduğu, 220 işçinin çalıştığı Corning Kablo fabrikası 5. dönem toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde anlaşmaya varamayıp bundan 140 gün önce greve çıktı. Grevin başlangıç tarihi olan 14 Temmuz'dan bugüne fabrika yönetimi ile üç görüşme gerçekleşti. 140 gün yani yaklaşık 5 aya yayılan bu süreçte patron zam teklifini sadece %60'tan %67'ye yükseltti. Corning işçileri bunca süreyi kapı önünde grev çadırında %7'lik bir artış için geçirmediler. İstedikleri oranlarda zam almadan içeriye, üretime dönmemeye kararlılar.

Bu son sözleşme 01.01.2023-31.12.2024 dönemini kapsıyor. Sözleşmenin geçerli olduğu dönemde Corning işçisi ikinci 6 aylık zammını alamadı. Ocak'ta ise üçüncü 6 aylık zammı almaları gerekiyor. Hatırlanacağı üzere 2023'ün ilk 6 ayında enflasyon %19,77 idi. Fakat asgari ücrete ilk 6 ay

için %34 oranında zam yapılmıştı. Bu tutarsızlık Corning işçisinin 6 aylık enflasyon zamlarının artı puan talebine dayanak oluşturuyor, Corning işçisi 2023'ün ilk 6 ayı için asgari ücrete yapılan zammın altındaki bir zam oranını reddediyor.

Grevdeki işçileri özellikle sınıf bilinçli sınıf dostları yalnız bırakmıyorlar. Corning grevinde çay kazanları sürekli kayıyor ve çadırdaki işçiler daha fazla sayıda sınıf dostunu çadırdaki ağırlamayı diliyorlar. Devrimci İşçi Partisi de grevin ilk gününden beri grevdeki işçileri destekliyor, Corning grevinin işçi sınıfının tamamı tarafından sahiplenilmesi için çaba sarf ediyor. Corning Kablo'da son sözü mücadeleciler Corning işçisi söyleyecek! Corning işçisi bitti demeden hiçbir şey bitmeyecek!

MESS'in sefalet dayatmasına karşı ayrı gayrı yok, işgal grev direniş var!

MESS grup toplu iş sözleşmesinde altmış günlük müzakere süreci her zaman olduğu gibi yine MESS'in dayatmacı tavrı sonucunda anlaşma olmadan sona erdi. Türk Metal, Birleşik Metal-İş ve Öz Çelik-İş sendikaları ile MESS arasında uyumsuzluk tutanağı tutuldu. İlk altı ay için yüzde 35 zam öneren MESS, birçok maddede de mevcut kazanılmış hakları geriye götürecektir. Bir kez daha metal işçilerinin her bir kuruşu söke söke almak zorunda olduğunu gösterdi.

Kazanılmış haklarımızın her biri kırmızı çizgidir!

Hakları geriye götürecektir MESS teklifleri arasında üç yıllık sözleşme var. Oysa iki yıllık sözleşmeler bile metal işçisinin ücretinin asgari

ücret seviyesine gerilemesine yol açıyor. Ayrıca denkleştirme gibi esnek çalışma düzenlemelerinin toplu sözleşmeye dahil edilmesini teklif etti. MESS, bunlara ek olarak metal işçilerinin yıllardır eş ve çocuklarını da kapsayacak şekilde genişletilmesini talep ettikleri tamamlayıcı sağlık sigortası maddesinin sözleşmeden tamamen çıkarılmasını önerdi. Her yıl milyarlarca lira kâr eden ve yine de doymak nedir bilmeyen metal patronları her zaman olduğu gibi işçilerin kazanılmış haklarına saldırmayı hedefliyorlar.

MESS grev yasaklarına ve sendika ağalarına güveniyor

MESS'in yaptığına teklif denemez. TÜİK'in, gerçeği hiçbir şekilde yansıtmayan altı aylık

resmî enflasyonu yüzde 30 olarak açıkladığı yerde yüzde 35'lik zam teklif etmek teklif değil olsa olsa hakarettir. MESS'in bu pervasızlığının en büyük dayanağı grev yasaklarında rekor üstüne rekor kıran AKP iktidarına duyduğu güvenidir. MESS sadece iktidara değil aynı zamanda 12 Eylül sonrasında Koç'un kendi elleriyle büyüttüğü Türk Metal sendikasına da güveniyor. Ama MESS'in güvendiği sendika ağaları 2015'teki "metal fırtınanın" rüzgarını hâlâ enselerinde hissediyorlar. Bugün de Türk Metal üyesi metal işçilerinin tabandan yapacağı baskı ne kadar güçlü olursa MESS'in dayanaklarından biri o kadar güçsüzleşecek, Türk Metal'in sendika ağalarının işçiyi satması o kadar zorlaşacaktır.

Grev yasaklarına güvenenlere karşı yolumuz Kavel'in yoludur! Bekaert ve Schneider işçilerinin yoludur!

Türkiye'de grev hakkı verilmiş, alınmıştır. 1963 yılında Kavel işçilerinin fiili greviyle, grev hakkı kazanılmış ve yasalara yazdırılmıştır. Bugün metal işçilerinin grev yasaklarına karşı hem köklü bir mücadele geleneği hem de halen yürürlükte olan birçok yasal dayanağı mevcut. Bunlardan bir tanesi Anayasa Mahkemesi'nin (AYM) 2015 yılındaki MESS grevinin ertelenmesini "anayasa ile güvence altına alınan sendika hakkının ihlali" olarak nitelediği ve hükümeti Birleşik Metal-İş sendikasına tazminat ödemeye mahkûm ettiği kararı. Ama bundan daha önemlisi, son bir yıl içerisinde metal işçilerinin fiili olarak grev yasaklarına karşı verdiği mücadeleler bugün sınıf kardeşlerine yol gösteriyor. Geçtiğimiz Aralık ve Ocak aylarında önce Bekaert işçileri daha sonra da Schneider Enerji işçileri hükümetin grev yasağı kararnamelelerini çöpe attılar. Bekaert işçileri 18 gün boyunca hükümetin yasaklarına rağmen grevlerine devam ettiler ve kazandılar. Schneider'de de yasağa rağmen devam eden bir günlük grev kazanımla sonuçlandı. Bugün de her MESS fabrikası yeni Kavel olmaya hazırlanmalıdır. Metal işçilerinin yolu Kavel işçilerinin, Bekaert ve Schneider işçilerinin yolu olmalıdır.

Metal işçileri her kuruşu mücadele ederek söke söke almak zorunda. MESS bu kavgada grev yasaklarına güveniyor. Grev hakkının Kavel fabrikasında işçi sınıfı tarafından söke söke kazanıldığından, son bir yılda Bekaert ve Schneider fabrikalarında grev yasaklarına rağmen grev yapıldığından haberi yok gibi davranıyor. Metal işçilerinin karşısına grev yasağıyla gelmeye cesaret ederlerse her fabrika Kavel olmalıdır. Sefalet dayatmasına, grev yasaklarına karşı hakkımızı söke söke almak için tek yol MESS'in anladığı dilden konuşmak ve fabrikalarda işgal, grev, direniş sesini yükseltmektir!

Grev komiteleri ile greve hazırlanalım! MESS'i ezelim, hakkımızı alalım!

Hakaret niteliğindeki bu teklif ile MESS'in müzakere ile dize gelmeyeceği bugün tekrar anlaşıldı.

Fabrikalar işgal, grev, direniş sesleriyle inerken bu çıkan sesin altı doldurulmalıdır. Fabrikalarda bir an önce grev komiteleri kurulmalı ve hem yasal hem de fiili meşru grev konusunda eğitimler başlamalıdır. Sendikaların grev fonları MESS grevi için seferber edilmeli, gerekli görüldüğü takdirde bugünden dayanışma kampanyaları örgütlenmelidir. Önümüzde büyük bir kavga bizleri bekliyor. Bu kavgadan zaferle çıkmak için bugünden hazırlanmalı, sendikalarımızı bu doğrultuda harekete geçirmeliyiz. MESS'i ezelim, hakkımızı alalım!

Birleşik Metal-İş 21. Merkez Genel Kurulu tamamlandı: MESS'i ezmek, krizin faturasını patronlara ödetmek için işgal grev direniş!

Metal işçilerinin mücadeleci sendikası Birleşik Metal-İş'in 21. Genel Kurulu 2-3 Aralık tarihlerinde İstanbul Kartal'da "Emek, Yaşam, Gelecek" şiarıyla gerçekleştirildi. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun açılış konuşmasıyla başlayan, ülkenin dört bir yanından fabrikalarındaki işçileri temsil etmek üzere kurula katılan 263 delege, farklı işkollarından sendikaların kadroları, siyasi parti temsilcileri ve farklı ülkelerden dayanışma amacıyla gelen sendikacıların katıldığı genel kurul başarıyla tamamlandı.

Metal işçisi MESS masasına yumruğunu vurmali!

Kurulu selamlamak için Devrimci İşçi Partisi adına Genel Başkan Yardımcımız Levent Dölek konuştu. Sözlerine kuruldaki bütün öncü metal işçilerini, özellikle de bu erkek egemen sektörde bütün mücadelelerde en önde yer alan emekçi kadınları selamlayarak başladı. Dölek, genel kurulun yapıldığı dakikalarda Filistin'de Siyonist İsrail'in soykırımcı saldırılarının devam ettiğini hatırlattı ve metal işçilerinin görevinin de Filistin halkının yanında olmak, Siyonist İsrail ile ülkemiz arasında hâlâ aymazca devam eden ticari ilişkilerin sonlandırılması için çalışmak, boykot mücadelesini yükseltmek olduğunu söyledi.

Levent Dölek, bugün işçi sınıfının iki masaya gözünü diktiğini söyledi: asgari ücret masası ve MESS masası. İlkinden hiçbir şey beklemememiz gerektiğini çünkü asgari ücret tespit komisyonunda 5 patron temsilcisi, 5

patron hükümeti temsilcisi 5 tane de patron işbirlikçisi sarı sendika temsilcisi olduğunu söyleyen yoldaşımız, ikinci masada ise Birleşik Metal-İş'in, grev yasaklarını grev yaparak çöpe atan metal işçilerinin olduğunu ve sadece işçi sınıfının değil küçük esnafın, küçük çiftçinin, emekçi halkın tamamının dikkatini buraya çekmenin gerektiğini vurguladı. Bu masada işgale işgal, grevse grev, direnişe direniş diyerek elde edilecek kazanımların, emekçi halkı açlık ve sefalet zincirinden kurtaracak tek yol olan örgütlü mücadele yolunu açacağının altını çizerek, metal işçilerini bu sorumlulukla hareket edip MESS masasına yumruğunu vurmaya çağırdı.

Her yer Kavel, her yer direniş olacak!

Konukların konuşmalarının ardından genel kurul, delegelerin sözleri ile devam etti. Chen Solar fabrikası Baştemsilcisi Alperen Erkoç, soykırımcı İsrail Siyonizmini lanetleyerek sözlerine başladı ve barışın ancak emperyalizme ve Siyonizme karşı savaşın zaferiyle geleceğini vurguladı. Delegeler bu sözleri coşkulu alkışladı ve "Nehirden denize özgür Filistin", "İşçi sınıfı Filistin'in yanında" sloganlarıyla karşıladı. Chen Solar baştemsilcisi MESS sözleşmesi sürecine değinerek, patron tarafının dayatmalarında, grev yasaklarında rekor kıran AKP iktidarına güvendiğini söyledi. Buna karşı geçmişte grev hakkını grevle kazanan Kavel grevini, yakın zamanda da grev yasaklarını aşan Bekaert ve Schneider grevlerini örnek

gösteren Erkoç, MESS grevi yasaklanırsa Türkiye'nin tüm fabrikaları Kavel olacak dedi. Alperen Erkoç konuşmasında DİSK'in sınıf sendikacılığından uzaklaşan, TÜSİAD'la istişareler yapan, Ekrem İmamoğlu gibi patronları sendika kongrelerinde, 1 Mayıs'larda konuşuran, CHP'nin bir patron partisi olduğunu göz ardı eden yönelişini de eleştirdi ve DİSK'in sınıf mücadeleci köklerine ve geleneğine geri dönmesi gerektiğini vurguladı. Ortadaki ekonomik krizin sorumlusu; işçi sınıfı, EYT'liler, asgari ücretliler ya da depremzedeler değildir diyen Erkoç, işçi sınıfının istemeseler de krizin bedelini patronlara ödeteceğini söyleyerek sözlerini bitirdi.

HT Solar Baştemsilcisi Gamze Fırat söz alarak, grev fonuyla, grev komiteleriyle, eğitimlerle münferit fabrikaları da hazırlayarak MESS sürecine gitmenin, sendikaların görevlerinden olduğunu söyledi. Emekçi kadınların mücadelesinin önemini de vurgulayan Fırat, kadın mücadelesinin aynı zamanda kapitalizme karşı verildiğini bu yüzden emekçi kadınların bu mücadelede en önde olması gerektiğini söyledi. Gamze Fırat, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü vesilesiyle metal işçilerinin alanlarda yükselttiği "şiddete karşı öz savunma" şiarını kongreye de taşıyarak Birleşik Metal-İş Sendikası'nın emekçi kadınların öz savunma örgütleri kurmasında öncü olması gerektiğini vurguladı.

Voestalpine fabrikası Baştemsilcisi Hüseyin Gülşen, karşımadaki

iktidarın patronları temsil ettiğini ve yaptıklarının onun sınıfsal konumu gereği görevi olduğunu söyledi. Birleşik Metal İş'i de işçi sınıfının haklarını savunmak, kıdem tazminatının gaspına engel olmak ve fabrikaları MESS'e mezar etmek için kendi görevini yapmaya çağırdı. Göstermelik eylemlerle başarılı olamayız dedi.

Delegelerin konuşmalarında MESS'e ve grev yasaklarına karşı işçi sınıfının iradesi belirgin, öfkesi keskindi. Sabah saatlerinden akşamın geç saatlerine kadar süren kongrede salon sık sık sloganlarla inledi, en çok atılan sloganlar ise "Her yer Kavel her yer direniş!", "İşgal grev direniş!", "İnadına sendika inadına DİSK!" oldu.

Hedef Kemal Türkler'in mirasını korumak

Birleşik Metal-İş 21. Genel Kurulu'nda önümüzdeki zorlu sınıf mücadelesi döneminde sorumluluk almak üzere yönetim kuruluna Özkan Atar (Genel Başkan), Ali Çeltik (Genel Sekreter), Fehmi Elmacı (Genel Örgütlenme Sekreteri), Ali Gündüz (Genel Mali Sekreter) ve Özcan At-

maca (Genel Eğitim Sekreteri) olarak seçildi. Kongrenin Birleşik Metal-İş sendikasının yeni genel başkanı olarak seçtiği Özkan Atar, yaptığı konuşmasında, sendikanın bir yöneticisi veya temsilcisi artı değer, sömürünün ne demek olduğunu bilmiyorsa Kemal Türkler'e verilen sözün tutulmadığını vurguladı. Bu kavramların öğrenilmesini ve işçi sınıfının bilimini kullanarak mücadele etme hedefini önüne koyduklarını söyledi. Metal işçilerinin geçimini sağlayamayacağı ücretler aldığını da ekleyen Özkan Atar "Bugüne kadar bize kaybettirdiler, bugün biz kazanacağız." diyerek mücadeleci bir anlayışın mesajını verdi. Özkan Atar ayrıca sendikayı ilerletme hedefinin altını çizerek, işçilerin, sendikayı ileri taşıyamayan yöneticilerden de hesap sorması gerektiğini söyledi. Bizler de Devrimci İşçi Partisi ve Gerçek gazetesi olarak "sendikaya üye ol sahip çık denetle" şiarı ile yeni ve zorlu mücadele döneminde, sınıf mücadelesinde üzerimize düşeni yapacak ve Birleşik Metal-İş sendikasıyla omuz omuza mücadele etmeye devam edeceğiz.

Sungur Savran Devrim talimleri

Dünyanın her yerinde insanların çoğunluğunu, bir gün gelip de sömürülen, ezilen, yoksullaşan halkın birleşip toplumun tepesine çökmüş alçakları devirebileceğine, yepyeni, kimsenin kimseyi ezemediği sömüremediği bir toplum kurabileceğine inandırmak zordur. Biz büyük değişim olanakları, devrim olasılıkları konusunda umutsuzlanan insanları anlıyoruz. Günlük yaşamın gailisi içinde, hayat biteviye aynı sorunlar etrafında dolanıp dururken insanın böylesine olağanüstü gelişmeleri hayal etmesi bile kolay değil.

Ne var ki, işçinin emekçinin aydının öğrencinin sürekli karşılaştığı bir de Marksist bilim var. “Devrimler tarihin motorudur” denmiş. Kapitalist üretim tarzının miadını doldurmasıyla birlikte “bir toplumsal devrimler çağı açılır” denmiş. 20. yüzyıla bakıyorsunuz başından itibaren devrimle dolu. Kimi doğrudan kapitalizmi deviriyor, kimi sömürge yapılarını yerle bir ediyor. O yüzyılın başında biz de Türkiye’de iki devrim yaşamışız. Sonunda padişahlık bitmiş, cumhuriyet başlamış. Daha yüzüncü yıldönümünü yeni yaşadık.

Marksizm sadece “devrimler tarihin motorudur” demiyor. Devrimin hangi koşullar altında patlak vereceğini de tanımlıyor. **Devrimci durumlar** ne zaman ortaya çıkar peki? Birincisi, “Yönetenler eskisi gibi yönetemediğinde”. Bu döneme 2008 yılında kapitalist dünyayı saran derin ekonomik buhranla, sık kullandığımız bir deyimle Üçüncü Büyük Depresyon kapitalistlerin başa çıkamadığı bir durum yarattığında zaten girmiş bulunuyoruz. Yönetenler çırpınıyor. Eskisi gibi yönetemediklerinin en sağlam belirtisi, ABD’den Brezilya ve Arjantin’e, İtalya ve Hollanda’dan Hindistan’a faşizmin başını kaldırmış olması.

Ama bir ikinci koşul da var: “Yönetilenler”, yani biz, yani siz, “eskisi gibi yönetilmek istemediğinde”. Bu, ilkinden daha çok zaman alıyor. Daha büyük sabır istiyor. Normal zamanlarda “yönetilenler” de “yönetenler”in siyasi etkisi altında olduğundan uzun sürebilen bir kopuş süreci yaşanmak zorunda. İşçinin emekçinin burjuva düzeninin savunucusu AKP’lerden, CHP’lerden, MHP’lerden, İyi Parti’lerden kopması gerekiyor.

Bunun için de maddi koşulların zorlaması gerekiyor. İstisnai örnekler dışında devrimler hep koşullar artık kaldırılamayacak kadar ağırlaşınca, derin ekonomik krizlerde, savaşlarda ve sonrasında, dünya savaşlarının orta yerinde patlak vermiş. İşte şimdi o koşullar da oluşuyor. Ukrayna savaşını NATO, yani emperyalizm kışkırttı. İsrail’in bütün Ortadoğu’ya, yani Asya’nın batısına hâkim olması stratejisini emperyalizm (Trump’lar, Biden’lar) kışkırttı. Kahraman Filistin halkı buna isyan etti. 2022’de bir büyük savaş, 2023’te bir başka büyük savaş. Çin, emperyalizmin kendisinden geçmişte kopardığı Tayvan adası yoluyla kışkırtılıyor, aynen Rusya’nın Ukrayna aracılığıyla kışkırtıldığı gibi. 2024’te bir yeni savaş? 2025’te dünya savaşı?

Bilemeyiz. Tarihler bilinemez. Nasıl deprem bilimi deprem olacağını biliyor ama tarih veremiyorsa, devrimin bilimi de savaşları ve devrimleri öngörür ama tarih veremez. Bizim partimiz Devrimci İşçi Partisi, 21. yüzyılın başında, başkaları “tarih bitti” diye oyalanırken yeni bir dünya savaşının insanlığın gündemine girdiğini söyledi. 2016’nın başında Olağanüstü Kongre düzenleyerek Üçüncü Dünya Savaşı’nın **güncel bir tehlike** haline geldiğini yazdı kararlarına. Şimdi her an patlayabilir diyor. Öngörülerin hepsi doğrulanmışken, bu yenisini dikkate almamak doğru olmaz.

İşte daha şimdiden büyük halk kitleleri savaşa karşı sokaklara çıktı. Bu da devrimci durumun üçüncü koşulu Marksizme göre. Kitleler Ukrayna meselesinde kısmen ama sadece kısmen aldandı. Ezilen ülkelerde değil ama emperyalist ülkelerde suçlunun Rusya olduğuna inandırıldı. Ama emperyalizm ile Siyonizmin ittifak ederek Filistin’e uyguladığı mezalime karşı bütün dünya ayağa kalktı. Emperyalizmin öncü güçleri ABD ve İngiltere bile çığ gibi büyüyen gösterilerle sarsılıyor. Nüfusunun çoğunluğu Müslüman olan ülkeleri saymayalım, o daha kolay anlaşılır. Bütün kıta Avrupası, Latin Amerika, hükümeti İsrail’i destekleyen dev Hindistan’ın halkı, her yerde halk Filistin’in arkasında.

Tabii devrim değil bu. Devrimci yükseliş bile değil. Ama yükseliş. Başka bir halkın yaşadığı felaket için böylesine öfkelenen insanları, yarın kendi halkı, kendi sosyal sınıfı, kendi ailesi tehdit altına girdiğinde nasıl durduracaksınız? Devrimin ön işaretleri belirdi. Hazırlanmak gerekiyor. Deprem çantası hazırlayan çok. Devrim örgütü hazırlayan yok. Günün gelince “ah, ne yaptık” dememek için hazırlığa girişmek gerekmez mi?

Filistin savaşıyor! Yanında olalım, yalnız bırakanları unutmayalım!

Filistin direniş örgütlerinin, Filistin halkının geri dönüş hakkı başta olmak üzere tüm haklarının kalıcı olarak çöpe atılması tehdidine karşı, 7 Ekim’de gerçekleştirdikleri El Aksa Tufanı harekâtının üzerinden neredeyse 2 ay geçti. Harekâtın birkaç gün sonrasında başlayan Siyonist karşı saldırı da, Kasım sonundaki bir haftalık ateşkesin ardından 1 Aralık tarihinde yeniden başlamış durumda.

Mücadele başladığında İsrail askerî olarak tarihî Filistin topraklarının tamamında egemen durumdaydı. Bunun iki istisnası, Batı Şeria’da filizlenen yeni direniş gruplarını İsrail’in de işbirlikçi Filistin Özerk Yönetimi’nin de kontrol edememesi ve Gazze’deki yoğun ablukanın varlığına rağmen, İsrail’in Gazze içindeki grupların askerî yeteneklerine dair tam bir bilgiye sahip olmaması, buraya mühimmat sevkini tam olarak durduramamasıydı. Herkes ilk olgunun kısa vadede bir takım gelişmeler doğuracağını düşünürken, hamle Gazze’deki grupların en büyüğü olan Hamas’tan geldi.

Siyasî açıdan bakıldığında, 7 Ekim itibarıyla Filistin büyük bir sıkışmışlık içerisindeydi. Filistin Özerk Yönetimi her zamanki gibi emperyalistlerin ve Siyonistlerin önlerine imzalaması için koyacağı sıradaki kâğıdı beklerken, Hamas’ın tarihsel olarak parçası olduğu Müslüman Kardeşler’in hem kendisinin hem de destekçilerinin bölgede güç kabetsmiş olması önemli sonuçlar doğurmaktaydı. Türkiye ve Katar ikilisinin Türkiye’nin son dönemde emperyalistlerle ilişkilerini iyileştirmeye yönelik girişimleri, Katar’ın başından itibaren sahip olduğu pozisyon ile bir arada düşünüldüğünde, bu iki ülkenin Filistin direnişini yatıştırıcı bir hatta iyice yerleştiği görülmekteydi. Batı Asya’nın yükselen iki gücünden Birleşik Arap Emirlikleri İsrail’in müttefik pozisyonuna savrulmuştu. Suudi Arabistan ise aynı yola girmeye adaydı. Mihr olarak nükleer silah isteyip ayak direse de, nihayetinde hava sahasını İsrail’e açarak girişimlerin sonunun iyi olacağı sinyalini vermişti. İsrail ise, Filistin’in tamamını ele geçirmeye ve böylece Filistin halkının geri dönüş hakkı başta olmak üzere tüm haklarını çöpe atmaya hazırlandığını artık gizlemiyordu.

Filistin’e destek hamasetle değil icraatla olur!

Böyle bir dönemde direniş örgütleri, aslında tam da yapmaları gereken şeyi yaptılar. Çok iyi planlanmış ve düşmanı ilk aşamada gafil avlamayı başaran bir harekâtlı tüm dünyaya Filistin halkının pes etmediğini haykırmış oldular. Ancak şurası da açık ki her ne kadar İran tarafından direniş örgütlerine sunulan silahlar ve örgütlerin bir savunma savaşına yönelik hazırlıkları bunlara belirli bir kapasite sağlasa da, askerî alanda İsrail’in açık üstünlüğü Filistin halkının yanında konumlanan güçlerin bir takım adımlar atarak Filistin’i desteklemesini gerektirmekteydi. Ne yazık ki, öyle olmadı.

Hamas’ın siyasî önderliği El Aksa Tufanı’ndan muhtemelen harekât başladıktan sonra haberdar oldu. Bu, Katar’ın da haberinin olmadığını, harekâtın zamanlamasını ve belki de böyle bir çıkışı bir bütün olarak Hamas’ın İran ile çok daha yakın ilişkileri olan askerî kanadının planladığını gösteriyor. Katar, Siyonist saldırının başlamasından sonra özellikle El Cezire aracılığı ile dünya kamuoyuna etkili bir propaganda yapmaya başladı. Ama o kadar. Katar’dan bunun dışında bir adım gelmedi. Katar’ın İsrail ile ticareti aksamadan sürüyor. Dahası, El Cezire International Hamas’ın askerî kanadının temsilcilerini kamuoyu önünde birden fazla kez, sivillerin esir alınmasının bir savaş suçu olup olmadığını sorup sıkıştırarak Hamas’ın İran çizgisi ile uyumlu çıkışlarını her koşulda tamamen desteklemeyeceğinin de mesajını verdi.

Türkiye’de Erdoğan El Aksa Tufanı’na hazırlıksız yakalandı. Harekâttan hemen önceki dönemde istibdad rejimi ile İsrail arasında önemli bir yakınlaşma sürüyor, Erdoğan İsrail’in Filistin halkından çaldığı doğalgazın Avrupa’ya transferinde rol almaya soyunuyordu. 7 Ekim sonrasında Siyonist katliam başladığında sert sözler ve göstermelik bir miting dışında İsrail’e karşı hiçbir adım atmadı. İsrail’i fiilen İran’ın olası saldırılarından koruyan Kürecik ve İncirlik üslerini kapatmak bir yana, Filistin halkının boykot, yaptırımlar ve yatırımların geri çektilmesi taleplerinden birine bile yanıt vermedi. Siyonist elçinin kovulması talebini duy-

mazdan geldi, sonunda elçi İsrail tarafından geri çağırıldı. İsrail petrol ihtiyacının %40’ını Bakü-Ceyhan hattından karşılamayı sürdürdü. Türkiyeli şirketler de İsrail ile ticaretlerini sürdürdüler. Hatta bir süre sonra ortaya çıktı ki, İsrail ile ticaret yapanlar arasında oğlu Burak Erdoğan ve Binali Yıldırım’ın oğlu Erkam Yıldırım da var!

Bütün sert retorikine karşın Erdoğan’ın bu işin bitmesini ve İsrail ile önceki planlara dönmeyi beklediği rahatlıkla söylenebilir.

Bu iki ülke dışındaki bölge ülkeleri, açıklamalarında İsrail’i kınayan sert sözler söylemekten imtina etmeseler de, sonuçta İsrail’in Gazze’deki soykırım girişimini bırakın engellemeyi, yavaşlatacak bir adım dahi atmadılar. 57 Arap ve İslam ülkesinin toplantısı örneğin tam bir fiyasko idi. Ardından Netanyahu, Arap liderleri tehdit ettiğinde bile gılgırları çıkmadı.

Filistin’e özgürlük İsrail’e boykot!

İsrail’in açık düşmanı İran, Suriye ve Lübnan Hizbullah’ı açısından da denklemin çok kolay olmadığı anlaşılıyor. İran, ABD’nin sıcak savaş tehdidi karşısında şimdilik sadece Hizbullah vasıtası ile sıcak çatışmalara dâhil olabilmiş vaziyette. Onda da Lübnan’ın çok sorumlu bir siyasî konjonktürde olmasının etkileri görünüyor. Hizbullah bu nedenle, ve elbette askerî başka nedenlerle de olsa gerek, sınırı aşacak biçimde bir askerî girişimde bulunmayıp, İsrail’in askerî hedeflerine saldırılar düzenlemekle yetindi. İsrail de buna yeni bir cephe açarak karşılık vermek yerine, benzer saldırılarla yanıt vermekle yetindi. Bu kanadın, Gazze’nin topyekün imhası gibi bir senaryoda ne tavır alacağını kesin bir şekilde kestirmek ise şimdilik zor görünüyor.

Sonuçta, Filistin halkı yalnız bırakılmış bir halde, elinden gelen her yolla kendisini emperyalizm tarafından silahlandırılmış sömürgeci düşmanına karşı savunuyor. Filistin direniş örgütleri bugün gerçek bir tarih yazıyorlar. Gazze halkı da Filistin direniş örgütlerini sahipleniyor ve Gazze’yi tamamen terk etmeye yeltenmiyor. Ancak Filistin halkının ve direniş örgütlerinin gücünün sınırları var.

İsrail ise yeniden başlayan saldırılarının ve son açıklamalarının gösterdiği üzere saldırılarında sadece Gazze’nin kuzeyini ele geçirip burada bir tampon bölge oluşturmaktan daha ötesini hedefliyor. Muhtemelen çatışmalardaki kayıplarının ve uluslararası alanda ortaya çıkacak tepkilerin seyrine göre Gazze’de ne yapacağına karar verecek. Emperyalist devletler, tüm insan hakları edebiyatını çöpe atıp İsrail’e bu katliam için açık çek vermiş durumdadır.

O halde, Filistin halkının gerçek müttefiklerinin hiç durmadan etkili bir boykotu örgütlemesi, istibdadın Kürecik ve İncirlik’in kapatılmasını, İsrail’e yaptırımlar uygulanmasını içermeyen, halkın gözünü boyamaya dönük hamlelerini en yaygın biçimde teşhir etmesi gerekiyor. Devrimci İşçi Partisi ve onun bir inisiyatifli olan Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları bu doğrultuda faaliyetlerini sürdürüyor.

Soykırıma ortak olanlar, Siyonizmle iş tutanlar ve Filistin'in gerçek dostları

İsrail'in Gazze'de giriştiği katliamlar ve soykırım girişimi tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de emekçi halk nezdinde büyük tepki gördü. Böyle bir vahşete ve barbarlığa zaten kim destek olabilir diye sorabilirsiniz. Ancak tüm bunlar yaşanmamış, hiçbir şey olmamış gibi İsrail ile ilişkilerini sürdürülenler var. En yakınımızda ve en başında da Türkiye burjuvazisi ve istibdad rejimi geliyor. Filistin halkını lafta savunurken Siyonistleri köşeye sıkıştırarak hiçbir somut adım atmayarak kimin tarafında olduklarını eylemleriyle belli ediyorlar.

İstibdad, El Aksa Tufanı'na Siyonizmle işbirliği yaparken suçüstü yakalanmıştır

İsrail ile 2002'den 2022'ye geçen sürede ticaret 1,4 milyardan 8,9 milyar dolara kadar çıktı. Üstelik bu 20 yılda neler yaşanmadı. Van minütler, Mavi Marmara katliamları, Filistin'de işgalin ve yasadışı yerleşimlerin genişlemesi, Filistin'deki gazetecilerin kasten öldürülmesi ve daha niceleri. Filistin halkının hamisi olduğunu iddia edenler tüm bunlara rağmen İsrail ile ticareti katlayarak büyüttü. 2022'de İsrail, Türkiye'nin en çok ihracat yaptığı onuncu ülke oldu. Siyonistler sadece bu yıl 7 Ekim'e kadar Batı Şeria'da 247 Filistinliyi katlettiler. Temmuz'da Cenin'de bir katliam gerçekleştirdiler. Erdoğan bu sırada ne mi yapıyordu?

Filistin halkının gazının çalınmasına ortak olmak için Netanyahu'yu ve hırsızlığın Filistin'deki ortağı Mahmud Abbas'ı Türkiye'ye davet ediyor, ticaret hacminin 10 milyar doları bulmasını hedefledikleri demecini veriyordu. Damadı ise daha sonra İsrail'e destek için ABD'nin Akdeniz'e yollayacağı savaş gemisinde Amerikan subaylarıyla selfi çekiyordu. İstibdad rejimi El Aksa

Tufanı'na Siyonistlerle tam gaz yakınlaşırken yakalandı. Erdoğan tufanın başında itidâl çağrısı yaptı, katliamlar karşısında gerçek hiçbir adım atmadı, halen de demec vermekten başka bir adım atmamaya devam ediyor.

Türkiye burjuvazisi ve istibdad, Siyonizmle iş tutmaya devam ediyor

Katliamın bir diğer suç ortağı kârlarından başka hiçbir endişeleri olmayan Türkiye sermaye sınıfı. İsrail'in silah sanayiinde kullandığı demir ve çelik Türkiye'den gidiyor. Enerjide tamamen dışa bağımlı olan İsrail, ham petrolü Bakü-Tiflis-Ceyhan Boru Hattı'ndan, işlenmiş petrolü

de SOCAR'a ait STAR Rafineri'den alıyor. Hastane bombalamalarından, 14.000'i aşkın Filistinlinin katledilmesinden sonra dahi tüm bu kârli ticaret kesintisiz sürüyor.

İstibdad cephesi, kürsüden bol bol hamaset dolu nutuk atarken İsrail'i zora sokacak tüm yaptırım, boykot taleplerine kulak tıkamaya, böylece Siyonizmi ticaretle beslemeye, katliamlara ortak olmaya devam ediyor. İskenderun, Mersin, İzmir-Aliğa ve İstanbul-Ambarlı limanlarından İsrail'deki Hayfa ve Aşdod limanlarına gemi trafiği kesintisiz devam etmekte. 7 Ekim'den Kasım ayı sonuna kadar Türkiye'den İsrail limanlarına

400'e yakın gemi mal götürdü. Limak Holding'in işlettiği İskenderun ve Sabancı Holding'e bağlı Ambarlı Akçansa limanlarından Arkas ve Kalkavan gruplarına ait gemiler denizden, MNG Airlines da her gün bir kargo uçağıyla havadan İsrail'e düzenli mal taşıyor. Eren Holding, Filistin'de hastane ve okul binaları bombalarla yıkılırken İsrail'e çimento sevkiyatını sürdürüyor. Filistin halkı abluka altında günlerce yakıt ve enerjiye ulaşamazken, Zorlu Holding, Gazze'de hastaneleri dahi elektriksiz bırakan İsrail'e elektrik tedarikine devam ediyor. Alıcısı doğrudan İsrail devlet kurumları olan santralleriyle Zorlu, Siyonizme ve soykırımına elektrik

sağlıyor. Erdoğan, kürsüden "Zulme rıza göstermedik, İsrail vahşetine ses çıkarmayanlardan olmadık." diye açıklama yaptığı törenin devamında Türkiye-İsrail İş Konseyi başkanı da olan, en büyük kurulu elektrik gücü İsrail'de olan, Filistinlilerin kanı üzerinden kâr elde ederek soykırıma ortak olan Zorlu'ya bir de ödül veriyor.

Kadere bakın, kimler kimlerle beraber!

İsrail ile ticaretlerini tam gaz devam ettirenler bu şirketlerle sınırlı değil. Gazeteci Metin Cihan katliamların başından bu yana Türkiye ve İsrail limanları arasındaki trafiğe dikkat çekiyor. Deniz trafiği takip siteleri, ticaret sicil gazetesi, İTO bilgi bankası, şirketlerin kendi web siteleri gibi tamamen açık ve resmi kaynaklardan teyit ettiği bilgilerle, ticareti sürdürenlerin iktidarda bulunanlardan hiç de uzak olmadığını ortaya koyduğu için hakkında soruşturma açıldı. Önce İsrail'in kablo tedarikçilerinden olan Pamukkale Kablo'nun sahibinin BBP kurucularından ve eski milletvekili adaylarından biri olduğunu ortaya çıkardı. Ardından Tayyip

Erdoğan'ın oğlu Burak Erdoğan'ın 10 yıllık ortağının Gazze'deki El Ehli Baptist Hastanesi bombalandığı günlerde, İsrail limanlarına gemisiyle sevkiyat yapmakta olduğunu ortaya koydu.

Siyonistlerle iş tutanların ortaklığını kalbi Filistin halkıyla atan işçi sınıfı bozacak

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları sırasıyla 11 Kasım ve 24 Kasım'da Beylikdüzü Ambarlı'da Mardaş limanı ve Gemlik'te Gempport limanında "İsrail ile ticareti durdur! Soykırıma ortak olma!" başlıklı basın açıklamaları gerçekleştirerek tüm bu işbirlikçiliği lanetledi. Platform, liman işçilerinin ve Filistin dostlarının yoğun katılımıyla soykırımcı İsrail'e mal taşıyan gemileri protesto etti. Platform, asıl çağrısını ise Filistin halkı gibi emperyalizm ve kapitalizm tarafından sömürülmekte olan liman işçilerine ve Türkiye'nin emekçi halkına yaptı. Belçika'da liman işçilerinin soykırıma karşı İsrail gemilerine mal yüklemeyi reddettiğini hatırlatan Filistin Dostları, liman ve taşımacılık işçilerini örgütlenmeye ve İsrail ile ticaret yapan gemileri yüklemeyerek soykırımı durdurmak için mücadeleye davet etti.

Birinci İntifada'dan El Aksa Tufanı'na Filistin'de direniş sürüyor

Siyonist İsrail, kısa bir aranın ardından, Gazze'nin yiğit halkına uçaklardan yağdırdığı bombalarla ölüm kasmaya tekrar başladı. Bu çerçevede 7 Ekim sonrasında gerçekleşen İsrail katliamlarının sembollerinden biri de Cebeliye Kampı oldu. Siyonistler bir tane Direniş komutanını vurmaya hedeflediklerini iddia ederek, sivillerin yaşadığı bu kamptaki neredeyse bütün binaları bombaladı. Cansız bedenlerine ulaşılan yüzlerce sivilin yanı sıra, belki de binlercesi hala Cebeliye Kampı'nın yıkıntılarının altında yatıyor.

Aynı Cebeliye Kampı, bundan 36 yıl önce, 1987'nin Aralık ayında Siyonist işgale karşı gerçekleşen en büyük ayağa kalkışlardan birinin merkezi olmuştu. Siyonistlerin, üçü bu kampta yaşayan dört Filistinliyi katletmesine Cebeliye halkı barikatlarla ve büyük bir kitle mücadelesiyle karşılık verdi. Cebeliye'nin yaktığı kıvılcımı ise tüm Filistin halkı harladı. 1987 Aralık ayında başlayan ve altı yıla yakın süre inişlerle çıkışlarla süren bu mücadele dalgası, bugün bizim ve tüm dünyadaki Filistin dostlarının bayrak edindiği İntifada olarak

tarihe geçecekti.

İntifada, ya da 2000'lerin başındaki diğer intifadadan ayırt etmek için kullanılan ismiyle Birinci İntifada, Filistin mücadelesinin tarihindeki önemli dönüm noktalarından biridir. Bu dönüm noktası, 1967 Savaşı'nda Mısır başta olmak üzere Arap devletlerinin Siyonist İsrail karşısında yaşadığı ağır yenilginin ve bunun sonucunda yaşanan "Nekse"nin ardından geldi. Arap devletlerinin ordularıyla yaşadıkları yenilginin ardından, bu sefer diğer Arap devletleri değil, bizzat Filistin örgütleri anti-Siyonist mücadelenin liderliğini kuşandı. Siyonist İsrail daha kazandığı zafere sevinmeden karşısında kahramanca eylemlerle sahneye çıkan Filistin fedailerini ve onların örgütlerini buldu. Bundan çıkan sonuç açıktı. Siyonistler, jeopolitik hamlelerle ve diğer Arap ülkelerini yenerek Filistin'i teslim alamazdı: Mısır silahını elden bırakırsa bunu Filistin fedailerine devralacaktı.

Müzakere değil mücadele!

1987'de başlayan İntifada aslında Filistin halkının bir başka tarihsel eşikte mücadele ve kurtu-

luş bayrağını tekrar dalgalandırma kararlılığıydı. Gelinek noktada, Filistin davasının en büyük örgütü olarak öne çıkan El-Fetih (Filistin Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin Arapça ve tersten kısaltması) ve lideri Yaser Arafat başta olmak üzere, zehirli bir teslimiyet eğilimi Filistin hareketi içerisinde yayılmaya başlamıştı. Yani 1967'de, Arap devletlerini yenerek Filistin'e diz çöktürmek isteyen Siyonistler, bu sefer de direniş örgütlerini teslim alarak Filistin halkına boyun eğdirmek istiyordu. Birinci İntifada sırasında, El-Fetih ve diğer örgütlerin doğrudan kontrolünde olmaksızın barikatlara koşan, sokaklarda taşlarla ve molotoflarla işgalci Siyonist ordunun tankına tüfeğine direnen Filistin halkı bu Siyonist planı boşa düşürmüştür. Siyonist İsrail sahaya binlerce asker sürmesine ve tanklara karşı taşla mücadele eden yüzlerce Filistinliyi şehit etmesine rağmen bu yiğit ayaklanmayı zor kullanarak bastırmayı başaramamıştır. Sonuç bir kez daha açıktır, Filistin önderliği "gaflet ve dalalet ve hatta hıyanet" içinde olsa dahi, Siyonistler Filistin halkının mücadelesini teslim alamayacaktır.

Ne acı ve gariptir ki, İntifada'nın geri çekilmesi ancak ve ancak hıyanet yoluna girmiş önderliğin, yıllara yayılan barış masası masallarıyla yarattığı sahte umutlarla olmuştur. Filistin halkının kitlesel mücadelesi ile allak bullak olan İsrail, güçsüz olduğu alandan yani sokak mücadelesinden kaçıp, güçlü olduğu alana yani emperyalistlerin desteğiyle masa başı müzakerelerine girişmiştir. Önce 1991 Madrid Konferansı, sonra ise 1993'te Oslo Anlaşması ile masaya oturtulan Arafat'a iki devletli çözüm diye bir garabetin altına imza atılmıştır. Kimse yanılıya düşmesin, ballı barış lokması diye Filistin halkına sunulan Oslo Anlaşması, Filistin'i parçalamaya yarayan bir Sevr Antlaşması'dır! Filistinlilerin sokak sokak, barikat barikat kazandıklarını masa başında satılmıştır. Dün nasıl olduysa yarın da öyle olacaktır. Filistin halkının kurtuluşu, masa başında Siyonistlerden taviz dilenenlerden değil, bir gün yine, bugünün yıkıntılarının arasından tüm gücüyle ayağa kalkacak olan Cebeliye Kampı dahil olmak üzere tüm Filistin halkının mücadelesinden gelecektir.

Ertuğrul Oruç

TTB susmayacak susturulamayacak!

Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) en üst yönetim organı olan Merkez Konseyi (MK), "amaç dışı faaliyet" gösterdiği gerekçesiyle yargılandığı dava sonucu görevden alındı. Yerine, delegeler içinden beş kişilik bir heyet, bir ay içinde TTB'yi olağanüstü genel kurula götürmesi için atandı. Bu, iktidarın yargı eliyle TTB'yi susturma girişimidir.

MK'nın görevden alınmasına yönelik dava, TTB MK Başkanı Şebnem Korur Fincancı'nın ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilmesi gereken açıklaması sonrası açılmıştı. Fincancı gerçekçe gösterilerek TTB'nin susturulması amaçlanmıştı. Biz de Gerçek gazetesinde Kasım 2022'de yayınlanan köşe yazımızda konuyu işlemiştik.

Burjuva iktidarlar kendisine tehdit olarak gördüğü kişilere ve kurumlara sudan sebeplerle dava açıp, kendince elverişli ana kadar bekletir, o ana kadar sonuçlandırmaz. Bu davanın seyri de aynı şekilde oldu. TTB kanununda, MK'ya karşı açılan görevden alma davasının 3 ay içinde karara bağlanması gerektiği belirtilmiş. Davanın açılmasının üzerinden 13 ay, ilk duruşmanın görülmesinin üzerinden ise 11 ay geçti. Son görülen iki duruşmaya kadar ise MK üyelerinin isim listesi, Fincancı'nın ceza aldığı davanın dosyası gibi davanın ana unsurunu oluşturan bilgiler mahkemeye talep edilmemişti bile.

Sanırsız davanın bu seyri bile, meselenin hukuki değil siyasi saiklerle açıldığını ve davanın sonuçlandırılması için uygun zamanın beklenildiğini gösteriyor. Ancak davanın usule ve esasa dair sorunlarından ziyade açılış gerekçesi esas ipucunu veriyor: "Amaç dışı faaliyet". TTB, kamu kurumu niteliğinde Anayasal bir meslek kuruluşu. Kanunda TTB'nin görevleri sayılırken daha ilk maddede halk sağlığını koruması ve geliştirmesi gerektiği yazılmış. Örneğin, üyelerine dair yapması gereken ödevler daha sonraki maddelerde sıralanmış.

Halk sağlığının korunması ve geliştirilmesi, sağlığa erişim ölümlerini engellerin kaldırılmasını içerir. TTB'nin savunduğu ücretsiz, erişilebilir, nitelikli, anadilinde, kamu eliyle örgütlenecek bir sağlık sistemi, bunun olmazsa olmaz şartıdır. Ancak halk sağlığını korumak ve geliştirmek yalnızca sağlık hizmetleri ile sağlanamaz. Bununla birlikte insanca çalışma şartlarının sağlanması, sağlıklı bir çevrenin temini, sağlıklı gıdalara ve temiz suya erişim, örgütlenme özgürlüğünün varlığı ve daha pek çok sosyal, ekonomik ve siyasal şartları da gerektirir.

Meseleyi bu şekilde ortaya koyduğumuzda TTB'nin sağlık ve yaşam hakkı başta olmak üzere temel hak ve hürriyetleri, halkların kardeşliğini, Kürt halkı ve Filistin halkı başta olmak üzere tüm ezilenlerin ve elbette emekçilerin haklarını savunmasının "amaç dışı faaliyet" olmadığı, bilakis TTB'nin başlıca amacı olduğu ortaya çıkmış olur.

İktidarlar, kendi çizdiği sınırların dışına çıkan TTB'nin bu yaklaşımını hep tehdit olarak görmüş ve TTB'yi susturmaya çalışmıştır. Geçen yıl TTB tarihinde ilk kez bir TTB MK Başkanı tutuklanmıştı. Bu sefer de TTB tarihinde ilk kez bir TTB MK görevden alındı. Geçen yıl olduğu gibi şimdi de iktidar, hem TTB'nin temsil ettiği değerlere saldırıp hem de TTB üzerinden tüm kitle örgütlerine gözdağı vermeyi, halkı susturmayı ve sindirmeyi amaçlıyor.

Geçen yıl, ortak mücadele ile TTB MK Başkanı Şebnem Korur Fincancı özgürlüğüne kavuşmuştu. Bu seferki taarruzda da yapılması gereken başta hekimler ve sağlık örgütleri olmak üzere, emekten ve ezilenden yana örgütler, sendikalar ve siyasal partiler ile ortak bir mücadele hattı oluşturup bu saldırıyı geri püskürtmektir.

Darbeye karşı TTB'nin yanındayız!

Türk Tabipleri Birliği'nin en üst yönetim organı olan Merkez Konseyi'ne yargı eliyle darbe yapıldı. Tabiplerin seçtiği Merkez Konsey üyeleri "amaç dışı faaliyet" suçlamasıyla Ankara 31. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından görevden alındı. Yine mahkeme tarafından TTB Kongre delegeleri içinden 5 kişi bir ay içinde genel kurul organize etmekle görevlendirildi. Her ne kadar bu atanan kişiler TTB kongre üyesi olsa da mahkeme tarafından hukuksuz ve keyfi bir kararla atandıkları için fiili kayyım niteliğinde olacaktır.

Mahkemenin "amaç dışı faaliyet" suçlaması haksızdır ve mahkeme eliyle TTB'ye yapılan darbenin gerçek ama-

cını gizlemektedir. Gerçek şudur: TTB'ye yapılan darbe ile TTB'nin iktidarın siyasi tahakkümü altında faaliyet yapamaz hale getirilmesi amaçlanmaktadır. TTB sağlık ve yaşam hakkı başta olmak üzere temel hak ve hürriyetleri, halkların kardeşliğini, Kürt halkı ve Filistin halkı başta olmak üzere tüm ezilenlerin haklarını savunmuştur. Bunlar TTB'nin amaçlarına en uygun eylem ve faaliyettir.

Kararın ardından açıklama yapan TTB Merkez Konsey Başkanı Şebnem Korur Fincancı, bu kararın hükümsüz olduğunu, gerekirse yerleri süpürerek bu çatı altında emek vermeye devam edeceklerini, her koşul ve şart altında TTB'nin ilkelerini

savunmakta kararlı olduklarını açıkladı. Merkez Konsey üyeleri mücadelelerine ve örgütlerine nasıl sahip çıkıyorsa tüm tabipler de TTB'ye sahip çıkmalıdır. Sağlık alanında örgütlü sendikalar başta olmak üzere tüm sendikalar ve demokratik kitle örgütleri de TTB'nin yanında olmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi de bu düşüncelerle TTB'nin yanındadır, TTB'nin emekçi halkın ve ezilenlerin çıkarına olan faaliyet ve amaçlarını paylaşmakta bu doğrultudaki eylemlerinde dün olduğu gibi yarın da bu köklü örgütle birlikte olacaktır!

Devrimci İşçi Partisi Gebze bürosunda Filistin konulu toplantı: İşçi sınıfı Filistin'in yanında!

Devrimci İşçi Partisi Gebze bürosunda "Siyonist işgal ve Filistin direnişinin gerçekleri" başlıklı bir toplantı düzenlendi. Toplantıya çeşitli fabrikalardan, tersanelerden ve depolardan işçiler katıldı.

Toplantı, Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları Platformu sözcüsü Kutlu Dâne'nin sunumuyla başladı. El Aksa Tufanı'nın Filistin halkının tarihsel yok oluşu karşı bir başkaldırısı olduğunu söyleyen Dâne, Filistin davasının 7 Ekim'de başlamadığını Filistin halkının yüz yılı aşkın süredir zulme uğradığını belirtti. Filistin halkının sadece Siyonist İsrail'e karşı değil,

aynı zamanda emperyalizme ve onun işbirlikçisi devletlere yani yedi düvele karşı savaştığını da belirtti. Dâne ayrıca sunumunda Türkiye gibi sözde Filistin'in yanında görünen ama özünde İsrail'in yanında olan işbirlikçi devletlerin gerçek yüzlerini de teşhir etti. Emperyalizmi ve Siyonizmi ancak örgütlü işçi sınıfının yenebileceğinin altını çizen Dâne sunumuna işçilere boykot ve örgütlenme çağrısı yaparak son verdi.

Sunumun ardından toplantı işçilerin soru ve katkıları ile devam etti. Sunuma yapılan katkılarda Filistin halkının kazanmasının işçi sınıfının ve ezilen halkların

çıkartına olduğu vurgulandı. Siyonizmin yalanlarına karşı Filistin halkının gerçeklerinin bir kez daha ortaya koyulduğu ve işçi sınıfının Filistin halkının yanında Siyonizmin karşısında mücadele etmesinin gerektiğinin vurgulandığı

bir etkinlik oldu. Devrimci İşçi Partisi olarak Siyonizmin yalanlarını ve Filistin direnişinin gerçeklerini anlatmaya ve emperyalizme ve Siyonizme karşı örgütlenmeye devam edeceğiz. Nehirden denize özgür Filistin!

İkitelli emekçi halkı Akşam Okulu derslerine devam ediyor

Devrimci İşçi Partisi İstanbul İkitelli'de "Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!" şiarıyla başlattığı Akşam Okulu derslerine devam ediyor. "Laiklik nedir?" başlığıyla düzenlenen son derste gündemden hiç düşmeyen laiklik olgusunun işçi sınıfı ve emekçi halk için ne anlama geldiği, laiklik için bugün nasıl ve hangi temelde mücadele edilmesi gerektiği, bugünkü hâkim sınıfların laiklikle ilişkileri incelendi. Derse katılan mahalle emekçilerinin ve gençlerin katkı ve sorularıyla verimli bir ders gerçekleştirildi.

Bir yılı aşkın bir süredir düzenli olarak devam eden

Akşam Okulu İkitelli'de emekçi halkın, içinde bulunduğu durumda düzeni, bu düzeni işçi ve emekçilerin lehine olacak şekilde yıkmamanın yollarını, inşa edeceğimiz yarınları konuşup tartıştığı bir mecraya haline geldi. Daha önceki derslerde kapitalizmin işleyişi, emperyalizm, Siyonizm, faşizm gibi konular detaylı olarak incelenmişti. Ayrıca derslerin yanında sağlık, deprem ve hukuk gibi alanlarda gerçekleştirilen atölyelerle çeşitlenen eğitimlerle emekçi halk, kapitalistler ve onların düzeni kapitalizm karşısında bilinçlenerek donanım kazanıyor.

Akşam Okulu gelecek

derslerinde emekçi halkın içinde bulunduğu duruma ve düzenin işçiler lehine nasıl değiştirilmesi gerektiğine dair cevaplar arayacak. İkitelli Akşam Okulu emekçi

halkın artan ilgisiyle birçok konuya ışık tutmaya ve mücadeleye, Devrimci İşçi Partisi çatısı altında örgütlenmeye çağırılmaya devam edecek.

Maraş katliamının 45. yıldönümü:

Faşizme, ırkçılığa ve mezhepçiliğe karşı örgütlen, mücadele et!

Bu yıl Maraş katliamının, 1970'li yıllarda yükselen işçi sınıfı ve sınıf mücadelelerini ezmek için NATO uzantısı faşist çeteler tarafından düzenlenen katliamın, 45. yıldönümü. Resmi rakamlara göre 111, katliama tanıklık eden Maraş halkına göre bunun en az iki katı canımızı kaybedişimizin 45. yılı. 45 yıldır katliamın sorumlularından hesap sorulmadı, faillerin hiçbiri cezalandırılmadı. Aksine o günlerde katliamı engellemeye çalışan devrimciler, Aleviler yargılanıp işkence gördü.

Katliam yükselen sınıf mücadelesine karşı tertiplendi

12 Eylül askeri darbesi öncesinde ülkenin dört bir yanında yükselen sınıf mücadelelerinin bir örneği de Maraş'ta gerçekleşiyordu. Maraş'ta bir tarafta köylüler toprak mücadelesi veriyor, diğer tarafta işçiler sendikal örgütlenme mücadelesi veriyordu. Bu mücadelelere bağlı olarak sosyalist hareketin örgütlenme gücü artıyordu. O günlerde Maraş'taki Pişkinler İplik Fabrikası işçileri o dönem Sünni Türk işçilerinin yoğun olarak bulunduğu ve hayli güçlü olan Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan (MİSK) ayrılıp Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nda (DİSK) örgütlenmeye karar vermişti. MİSK'ten ayrılan grup hızlıca DİSK'te örgütlenirken patronun, DİSK'e üye olan tüm işçileri işten atması üzerine işçiler sert bir direniş göstermişti. O dönemde bu örnek gibi birçok sınıf mücadelesi yaşanıyor ve emekçi halk sosyalizme daha çok yönelmeye başlıyordu. Türkiye hakim sınıfları, yükselen bu sınıf çatışmasının yerine mezhep çatışmasını geçirmek için Alevi halkının Sünni halkla bir arada yaşadığı Maraş'ta NATO eliyle kurulan kontrgerilla ile mezhepçi provokasyonları düzenlemeye girişti.

Daha büyük bir katliamı örgütlü direniş önledi

Katliama giden süreç önce 21 Aralık'ta iki solcu öğretmenin faşistlerce katledilmesiyle başladı. Sonrasında öğretmenlerin cezasine katılan beş bin kişiye, 10 bin kişilik bir

grup saldırdı ve bu saldırıda 3 faşist öldürüldü. 22 Aralık günü faşistler Sünni ailelerin yoğunluklu olarak yaşadığı mahallelerde, Alevilerin bu mahallelere silahlı saldırı yapacakları söylentisini yaydılar. Cenaze töreni faşist bir yürüyüşe dönüştürüldü ve sayısı 15 bini bulan grup "Komünist Alevileri öldürün!", "Alevileri öldüren cennetlik olur!", "Kahrolsun komünistler!", "Alevilere ölüm!", "Yaşasın Türkeş!" sloganlarıyla Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Yörük Selim Mahallesi'ne saldırıya geçti. Katliamın geleceğini öngören sosyalist örgütler bu mahalledeki Alevi halkı örgütleyerek direnişe hazılandı. Faşist grup mahalleden püskürtüldü. Ancak çevre mahallelerde kalan, evlerini terk etmeyi ve Yörük Selim Mahallesi'ne gelmeyi reddeden bazı aileler vardı. Bu çevre mahallelerdeki pek çok insan faşist çetelerce işkence edilerek, yakılarak katledildi. Emniyet ve jandarma ise hiçbir müdahalede bulunmadı, devlet katliamlara bilinçli şekilde göz yumdu.

Yeni katliamları önlemek için örgütlenmeye!

Maraş ve benzer saiklerle tertiplenmiş Çorum, Madımak katliamları bize hakim sınıfların sınıf mücadelesi karşısında faşizmi, ırkçılığı ve mezhepçiliği kullanarak kanlı katliamlara giriştiğini ve ileride de girişebileceğini gösteriyor. Ve unutmayalım ki Alevi halk için de Kürtler için de işçi sınıfı için de faşizm hâlâ güncel bir tehlike. Bugün düzen siyaseti içinde bu katliamları düzenlemiş olan faşist gelenekten gelen partileri ve onlarla kurulan ittifaklara verilen siyasi desteğin ne kadar tehlikeli olduğunu görelim. Faşizme, mezhepçiliğe ve ırkçılığa karşı ekme ve hürriyet mücadelesinde bir araya gelmek, örgütlenmek ve mücadele etmekten başka yol yok! Düzen siyasetinden medet umulamaz! Maraş'ı unutma ve unutmur!

Levent Dölek

"Yeni Anayasa değil yeni düzen gerek"

Anayasa Mahkemesi (AYM) ve Yargıtay arasında Hatay Milletvekili Can Atalay'ın tutukluluğu ile seçilme ve siyaset yapma hakkının ihlal edilmesi dolayısıyla ortaya çıkan kriz bir süre sonra sıcaklığı yitirdi. Geriye, AYM'nin kaldırılması ya da yapısının değiştirilmesi bağlamında yeni Anayasa tartışması kaldı. Yeni Anayasa tartışmasını iyice ısıtarak gündemin üst sıralarına getiren gelişme ise Erdoğan'ın Cumhurbaşkanlığı seçiminde yüzde 50+1 sistemini tartışmaya açması oldu. Erdoğan'ın "Mevcutta 50+1 mecburiyeti partileri yanlış yollara sevk ediyor. Kimin eli, kimin cebinde belli değil." diyerek açtığı tartışmayla MHP ile ittifakı mutlak görmediğini ilan etmiş oldu. Nitekim bu mesaj kamuoyunda hızla kabul gördü. Öyle ki Bahçeli MHP grup toplantısında "biz kimsenin sırtına binmedik kimseyi de sırtımıza bindirmedik" diye sert bir çıkış yaparak Erdoğan'a cevap vermek zorunda kaldı.

Tartışmanın sıcaklığı Erdoğan ve Bahçeli arasında planlanan görüşmenin bir süre ertelenmesiyle iyice ısınmaya başlamışken ikili Beştepe'de görüştü ve tansiyon nispeten düştü. Bu görüşmenin ardından yüzde 50+1 meselesi rafa kalktı yorumları yapıyor. Cumhurbaşkanlığı'nın dağılacağına dair kulis dedikoduları yerini AKP ve MHP'nin yerel seçim stratejileriyle ilgili haberlere bırakıyor. Bu tartışma da yavaş yavaş sönümlenirken yine geride "yeni Anayasa" tartışması kalıyor. Önümüzdeki dönemde herhangi bir bağlamda başlayan ama sonunda yine yeni Anayasa gündemine bağlanan başka siyasi kriz başlıklarına da tanık olabiliriz.

Eğer her gündem dönüp dolaşıp Anayasa tartışmasına dayanıyorsa bir iyi bir de kötü haberimiz var demektir. İyi haber mevcut düzenin kapsamlı ve yapısal bir kriz yaşamakta olduğudur. Daha somut bir ifadeyle 2016'dan itibaren inşa edilen yarı-askeri rejimin istikrar kazanamadığı gibi içinden sürekli istikrarsızlık unsurları çıkartmakta olduğudur. O halde hürriyet mücadelesinde sosyalistlerin devrimci çözümleri günceldir! Kötü haber ise bu düzenin hâkim sınıflarının krizi çözüme kavuşturmak için dar ve yüzeysel değil kapsamlı ve derin bir hamle arayışı içinde olduğudur. Bugün kendi iç çelişkileri gündemi meşgul edebilir. Sert biçimler de olabilir. Ancak düzen içi çelişkiler bir taraf lehine çözülür gibi olmaz, hâkim sınıfların işçi sınıfına ve ezilenlere yönelik saldırı politikalarında birleştiğini görmemiz kaçınılmazdır. O halde düzen içi Anayasa tartışmasının içine dalmak, hâkim sınıflara iç çelişkilerini çözmek için zaman ve alan tanımak demektir. Sınıf saldırısı için burjuvazi saflarını sıklaştırırken emekçi halkın saflarında dağınıklığa yol açmak demektir.

Bizim yeni Anayasa tartışmasındaki tutumumuzun özü Devrimci İşçi Partisi 7. Kongresi kararlarının "Yeni Anayasa değil yeni düzen gerek!" başlıklı bölümünde yer alıyor: "Yeni Anayasa burjuvazinin ihtiyacıdır. Bu ihtiyacın bir yönü rejimin burjuvazinin iktidar üzerindeki dolaysız etkisini arttıracak mekanizmaların ihdasıdır. Anayasa tartışmasındaki esas stratejik yön tekelci sermayenin yayılmacı çıkarlarıdır. Türkiye'deki mevcut rejim hâlihazırda yarı-askeri bir karakter taşıyan 12 Eylül Anayasası'ndan kurtulma demagojisine ve 'sivil' anayasa iddiasına asla prim verilmemelidir. Türkiye'nin emekçi sınıfları açısından soyut bir 'yeni bir anayasa ihtiyacı' yoktur. Yeni anayasanın mecliste hâlihazırda var olan güç dengesi çerçevesinde emekçi sınıflar açısından yararlı olması olanaklı değildir. Dahası, burjuvazi 1982 Anayasası'nın dahi içermek zorunda kaldığı hakları da tırpanlamak istemektedir. Emekçi sınıfların çıkarı istibdadın tadilinden değil devrilmesinden yanadır. Dolayısıyla hürriyet mecliste ya da kamuoyunda yapılacak soyut ve/veya entelektüel tartışmaların konusu değil emekçi halkın devrimci seferberliği ile istibdadın arkasındaki sermaye sınıfı ve emperyalizmle hesaplaşması sorunudur." Bu perspektif bizim Anayasa tartışmasının temelinde bir danişıklı dövuş ya da gündem manipülasyonu olmadığını, temelinde sermayenin sınıf çıkarlarının yattığını, bizim de işçi sınıfı çıkarları temelinde bir siyasi hatla bu gündeme yaklaşmamız gerektiğini göstermektedir.

"Yeni Anayasa" tartışması gündemi kaplıyorsa da gerçekte "yeni Anayasa" tartışılarak olacak iş değildir. Anayasa tartışmayla yapılmaz. Sınıflar mücadelesinin belirli bir anında galebe çalan, böylece devlete hâkim olan ve düzeni kuran sınıfların çıkarlarını yansıtır. Diyebiliriz ki Anayasa, kurulan düzenin sınıf ve güç ilişkilerini yansıtan bir fotoğraftır. Bir Anayasa tartışması varsa bu tartışmayı en fazla bir fotoğraf makinesine benzetebiliriz. Makineyi elinde tutan hâkim sınıflardır. Bu düzende işçi sınıfının Anayasa tartışması yapması, karakolda eli arkadan kelepçelenmiş bir tutuklunun eşkali güzel çıksın diye fotoğrafçıya tavsiye vermesine benzer. Eğer mevcut Anayasa fotoğrafında işçi sınıfı lehine şeyler varsa sebebi işçiler adına vaktiyle bir takım siyasetçi ya da profesörlerin ikna edici önerilerle Anayasa tartışmalarına dâhil olması değildir. Bunlar, sınıfın emeğiyle hatta kanıyla canıyla kazandığı kazanımlardır. Örneğin grev hakkı böyledir. 12 Eylül'ün bile bu hakkı tümüyle kaldıramamış olması generallerin insafını değil işçi sınıfının bu mevziyi ne kadar derine kazmış olduğunu gösterir. Her türlü örgütlenme, toplanma, ifade hürriyeti gibi temel hak ve hürriyetler de ulusal ve uluslararası sınıf mücadelesinin kazanımlarıdır. Ama unutulmamalıdır ki kazanımlar eğer kazanıldığı gibi savunulmazsa geriye alınabilir.

Tüm bu sebeplerle biz hâkim sınıfların "yeni Anayasa" tartışmasına cepheden karşı çıkarız. Burjuva düzenin gardiyanlarının çekeceği fotoğraf için poz verecek halimiz yok! Bizim bugün odaklanacağımız yer işçi sınıfına ve emekçi halka vurulmuş kelepçelerdir. Bizim Anayasa'ya dair gündemimiz grev hakkıdır. 12 Eylül Anayasası'nın tümünden karşısındayız. Ama o Anayasa'ya dahi işçilerin emeğiyle, canıyla, kanıyla kazandığı grev hakkını sonuna kadar ve yine grevle savunacağız. MESS ve AKP el ele vererek Anayasa'ya kazınmış grev hakkı mevziisini çignemeye çalışacaklar yine. İzin veremeyeceğiz! Dünyada ve Türkiye'de burjuva düzenini korumak göreviyle ihdas edilmiş Anayasa Mahkemesi'ni de savunmuyoruz. Ama Anayasa Mahkemesi'nin grev hakkımızı onaylayan ve iktidarın keyfi grev yasağını yasadışı ilan eden kararını da sonuna kadar savunacağız. Nihayetinde biz mevcut Anayasa'yı işçi sınıfından ve ezilenlerden yana kökten değiştirecek yepyeni bir fotoğrafın peşindeyiz. Ekmeğin ve hürriyetin zaferinin fotoğrafını da tartışarak değil burjuvaziyi devirerek ve işçi iktidarını kurarak oluşturacağız.

Armağan Tulun

Metal işçisi kadınların çağrısına kulak verelim, şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım!

2015'te bütün ülkeyi ayağa kaldıran bir kadın cinayeti ile Özgecan Aslan'ın öldürülmesinin ardından Gerçek'in sayfalarında şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kurma çağrısını yükseltmiştik. Çünkü, kadın cinayetleri her gün kadınların yaşamını elinden alıyor ve şiddetin son bulması, katillerin cezalandırılması için mücadele etmek, bugün hemen şimdi yaşamlarımızı korumak için yeterli olmuyordu. Bu nedenle de tek bir kadının daha şiddete maruz kalmasını, kadın cinayetinde yaşamını yitirmesini istemiyorsak haklarımızı savunurken yaşamlarımızı da savunma gerekliliği öne çıkıyordu.

Öz savunma örgütlenmelerinin var olması, şiddeti şiddet anında savuşturabilmek demektir. Öz savunma örgütlenmelerinin yaygınlaşması, sorunun çözümüne katkı sunacak uzun vadeli sonuçlar da doğuracaktır. Öz savunma örgütlenmeleri yaygınlaştıkça iyi hal ve haksız tahrik indiriminin değil ama kendini korumanın bir hak olduğu fikri de yaygınlaşacaktır. Şiddet tehdidi altındaki kadınlar öz savunma örgütlenmeleri olursa daha güçlü hissedecek, şiddet karşısında susmayı şiddeti ortaya çıkarma konusunda daha fazla cesaret bulacaktır. Ve hepsinden önemlisi de belki de yasalardan daha fazla caydırıcı bir etki yaratacaktır. Nasıl ki sendikali ve sendikasız fabrika bir değilse, nasıl ki örgütsüz işyerlerinde patronlar kafasına göre, keyfi şekilde davranabildiği halde işçilerin gerçekten gücünü gösterdiği bir sendika örgütlülüğünün var olduğu fabrikada patron aynı şekilde davranmaya cesaret edemiyorsa, öz savunma örgütlenmelerinin var olduğu koşullarda da erkekler bugünkü cesareti gösteremeyecektir. İşte bu gerekçelerle, şiddete karşı öz savunma örgütlenmeleri kuralım dedik.

Bugün de durum farklı değil. Erdoğan 25 Kasım vesilesiyle katıldığı toplantıda, İstanbul Sözleşmesi'nden çıkmanın olumsuz bir etkisinin olmadığını söyledi ama gerçekte her biri bir yaşam olan kadın cinayeti rakamları öyle söylemiyor. Sözleşmeden çıkılmasının gündeme alınması resmen Temmuz 2020'de gündeme gelmişti. İktidar o tarihte yapmadığını bir gece yarısı yayınlanan Cumhurbaşkanı Kararı ile yapmış, Mart 2021'de Türkiye'nin sözleşmeden imzasını çektiği açıklanmış ve bu karar üç ay sonra yürürlüğe girmişti. 2020'de 300 kadın cinayeti ve 171 şüpheli kadın ölümü olmak üzere toplam 471 kadın yaşamını yitirmişken, 2021'de 280 kadın cinayeti ve 217 şüpheli kadın ölümü ile bu sayı 497'ye yükselmiştir. 2022'de ise 334 kadın cinayeti ve 245 şüpheli kadın ölümü gerçekleşmiş, yani 579 kadın yaşamını yitirmiştir. Erdoğan bu konuşmayı yaptığında Gerçek'in internet sitesindeki yazımızla sormuştuk, bir kez daha tekrarlayalım: Erdoğan'ın "olumsuz bir etki" görmesi için daha kaç kadının ölmesi lazım?

Kadına yönelik şiddet açısından bugün de farklı değil dedik ama mücadele açısından bugün yeni ve farklı olan çok önemli bir şey var. 2015'te bu çağrıyı yaptığımızda en geniş güç birliğinin sağlanmasının yolunun sendikalar ve meslek örgütlerinin ilk adımı atarak siyasi partileri, kadın örgütlerini ve bu perspektifi benimseyecek başka odakları bir araya getirmesinden geçtiğini söylemiştik. O günden bugüne emekçi kadınlar çeşitli mücadele meydanlarında bu şiarı yükseltti. Gebze'de, Birleşik Metal-İş üyesi kadınlar, farklı fabrikalarda çalışan öncü metal işçisi kadınlar, bu şiarı somut olarak sahip çıkarak pratikte bunun gereklerini tartıştı. Ve nihayet öz savunma örgütlenmelerinin gerekliliği 2-3 Aralık tarihlerinde düzenlenen Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Kurulu'nun kürsüsünden de ifade edildi. Birleşik Metal Gebze Şubesi'nde örgütlü HT Solar fabrikasının Baştemsilcisi Gamze Fırat kürsüden şu sözleri söyledi: "Sınıf mücadelesi bayrağı elbette ki kadın mücadelesinde de yükseltilmelidir. Bu doğrultuda fabrikalarımızda tacize, kadına yönelik şiddete karşı sıfır tolerans politikası hayata geçirilmelidir. Sendikamız İstanbul Sözleşmesi ve 6284 gibi kadınları koruyan bütün sözleşme ve yasaların uygulanması için mücadele etmelidir. Ama yasaların uygulanması tek başına yeterli değildir. Bu ülkede kadınlar çantalarında koruma kararları ile öldürülüyor. Şube kadın komisyonlarımız kadınların kendilerini ve başka kadınları koruyabileceği öz savunma örgütlenmelerinin inşa edilmesi için öncülük etmelidir."

Şiddete karşı en önde mücadele eden emekçi kadınlar, sendikalarını göreve çağırıyor. Bugüne kadar, çok erkek ağırlıklı bir sektörde örgütlü olduğu halde, kadın mücadelesi açısından bir dizi olumlu örneğe imza atan Birleşik Metal-İş sendikasının, bu çağrıya kulak vererek üzerine düşeni yapması için öncü işçilerin bu çağrının takipçisi olacağına şüphemiz yok. Ve biliyoruz ki bu daha başlangıç, bu çağrının başka fabrikalarda, sendikalarda, emekçi mahallelerinde yankılanması için mücadeleye devam!

POLİTİKA

Emekçi kadınlar fabrikada, mahallede, meydanlarda şiddete karşı mücadeleyi yükseltti!

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde emekçi kadınlar mücadeleyi büyütmek için en öndeydi. Geçtiğimiz yıl 25 Kasım eylemlerinde, erkek şiddetine karşı sloganların yanında, İran'da başörtüsünü kurallara uygun takmadığı iddiasıyla gözaltına alındıktan sonra gözaltında öldürülen Mehisa Emine ve onun öldürülmesinin ardından patlak veren isyanı selamlayan sloganlar yükselmişti. Bu yıl da eylemlere Siyonist İsrail'in saldırısı altında olan ve direnen Filistin'le dayanışma sloganları, nehirden denize özgür Filistin şiarı damga vurdu. 25 Kasım Dominik Cumhuriyeti'nde diktatörlüğe karşı mücadele eden Mirabel Kardeşler'in, diktatörlüğün ajanları tarafından katledilmesinin ardından, onların anısına tarihimize yazılmış bir gün. Onlar baskıya, zulme karşı ve özgürlük uğruna mücadele ettikleri için diktatörlüğün güçlerinin vahşi terörüne maruz kaldı. Amaç Mirabel Kardeşler'in şahsında, başta kadınlar olmak üzere mücadele eden herkese gözdağı vermek, korku salmaktır. Bugün Siyonist İsrail'in uyguladığı terörün sebebi de aynıdır: özgürlüğü için, onuru için direnen Filistin halkını Siyonist terör ile yıldırıyorsa çalışmak! Ne Mirabel Kardeşler'den bu yana kadınlar özgürlük mücadelesinden vazgeçti ne de Filistin boyun eğdi. Onların mücadelesi fabrikalarda, işyerlerinde, mahallelerde, meydanlarda emekçi kadınların ellerinde yükselmeye devam ediyor.

Gebze: Metal işçisi kadınlar fabrikalardan meydanlara şiddete karşı en önde!

Gebze'de Birleşik Metal-İş Sendikası Kadın Komisyonu, 25 Kasım haftası boyunca fabrika fabrika ziyaretler gerçekleştirdi. Bu ziyaretlerde konuşmalar yapıldı, bildirimler okundu ve 24 Kasım Cuma akşamı metal işçisi kadınlar fabrikalarından çıkıp "Erkek egemen sömürü düzeni şiddet, taciz, savaş demek; değiştireceğiz!" yazılı pankartın arkasında Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze Şubesi önünde bir araya geldi, Kent Meydanı'na sloganlarla yürüdü. "Kadın, yaşam, özgürlük!", "Boşanmayı değil cinayeti engelle!", "Yaşamın kadın dayanışması" gibi sloganların atıldığı eylemde dayanışmanın sınır tanımadığı, metal işçisi kadınların Filistin'in yanında olduğu ifade edildi. Metal işçisi kadınlar bütün hafta boyunca gerçekleştirdikleri faaliyetler kapsamında ayrıca DİSK Kadın Komisyonu ile birlikte Corning grevini ziyaret ederek hem sınıf dayanışmasını hem kadın dayanışmasını yükseltti.

Gebze: Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!

26 Kasım Pazar günü emekçi kadınlar Devrimci İşçi Partisi Gebze bürosunda kahvaltı etkinliğinde buluştu. Etkinliğe ağırlıklı olarak metal fabrikalarında çalışan emekçi kadınlar katıldı. Etkinlikte yapılan konuşmalarda kadına yönelik şiddetin sorumlusunun belli ülkelerin kültürleri değil erkek egemen kapitalist sistemin kendisi olduğu vurgulandı. Patronların ve istibadın bu konudaki ikiye bölünmüşlüğü teşhir edildi. Kalıcı kazanımlar için emekçi kadınlara dayanan bir mücadelenin, şiddetin savuşturulması için de öz savunma örgütlenmelerinin gerekliliği ifade edildi. Verimli bir sohbetin ardından etkinlik emekçi kadınlara örgütlenme, mücadele etme ve mücadelede en öne çıkma çağrısı ile sona erdi.

İzmir: İzmir Kadın Platformu'ndan 25 Kasım'da mücadele çağrısı

İzmir Kadın Platformu, "Savaşa, yoksulluğa, gericiliğe, erkek-devlet şiddetine karşı mücadeleyi yükseltiyoruz" pankartıyla 25 Kasım'da bir yürüyüş gerçekleştirdi. Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde yapılan yürüyüşte, Devrimci İşçi Partisi, "Erkek egemen kapitalist sisteme karşı emekçi kadınlar en öne!", "Şiddet gören, tehdit altındaki tüm kadınlara ekonomik güvence ve güvenceli iş!", "Erkek şiddetine karşı öz savunma örgütleri kuralım!" sloganları ile katıldı. Yürüyüş boyunca, Siyonist İsrail'e karşı direnen Filistinli kadınlarla, emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin'le dayanışma mesajı öne çıktı.

İstanbul İkitelli: Devrimci İşçi Partisi ve İstanbul Avrupa Yakası Dersimliler Derneği'nden ortak 25 Kasım etkinliği

Devrimci İşçi Partisi İkitelli bürosunda gerçekleştirilen, çeşitli sektörlerde çalışan ve ev emekçisi kadınların katıldığı etkinlikte DİP adına bir yoldaşımız ve İstanbul Avrupa Yakası Dersimliler Derneği başkanı birer konuşma yaptı. Konuşmalar ve salondan alınan sözlerde, erkek egemen kapitalist sistemin şiddeti nasıl her gün yeniden ürettiği, iktidarın kadına yönelik şiddeti önlemek bir yana uyguladığı politikalarla şiddeti körüklediği, nafaka, boşanma tartışmalarının ekonomik bağımlılık temelinde boşanmayı engellemek ve kadınları mutsuz, belki de şiddet gördükleri evliliklere mahkûm etmek anlamına geldiği ifade edildi. "Gazze'de her gün yüzlerce çocuk ve kadın öldürülüyor! NATO'dan çık! Üsleri kapat! İsrail'i boykot et! Soykırımı durdur!" yazılı bir pankartın asıldığı etkinlikte yapılan konuşmalarda da Filistin'le lafta değil, pratikte dayanışmanın gerekliliği vurgulandı.

Dünya

Dünya işçileri yolu gösteriyor: İsrail lafla değil, eylemle yenilir!

Siyonist İsrail'in Gazze saldırıları devam ederken, her geçen gün saflar daha da netleşiyor. Emperyalist devletler, İsrail'den bile daha İsrailci olmaya devam ediyor. Amerika'da, Almanya'da devlet yetkilileri Siyonizme destek üstüne destek açıklarken, İsrail'e karşı mücadele edenler ve hatta basitçe iki söz söyleyenler hedef gösteriliyor, işlerinden atılıyor. Ama tam tersinden hem emperyalist terörün ne anlama geldiğini kendi tarihinden bilen ülkeler hem de bizzat emperyalist devletlerin bağrındaki yiğit insanlar Filistin davasını gitgide daha fazla sahipleniyor. Hem Türkiye'de hem dünyada kalbi Gazze ile, Filistin ile atan emekçi halk, bu dava için ne yapabileceğini kendine soruyor.

Bu sorunun cevabını en iyi biçimde dünyanın birçok yerindeki öncü işçiler ve sendikaları veriyor. 16 Ekim'de, Filistin sendikalarının tüm dünyadaki işçi sınıfı örgütlerine "İsrail'in silahlanma-

sını durdurmak" için mücadele etme çağrısında bulunması hızla karşılık buldu. İsrail'in saldırısı başladığından bu yana bir dizi emperyalist ülkenin liman işçileri, İsrail'e silah ve bir dizi mal taşıyan gemileri yüklemeyi reddetti ya da gemilerin İsrail'e doğru yola çıkmasına engel olmak için bilfiil mücadeleye girişti.

Liman işçileri İsrail'e mal taşıyan gemileri yüklemiyor, Filistin dostları İsrail'le ticareti engellemek için limanlarda eylem yapıyor

İsraili ZIM şirketinin gemilerini yüklemeyi hem İtalya'nın önemli bir liman kenti olan Cenova'daki hem de Avustralya'nın Sydney şehrindeki liman işçileri reddetti. Cenova liman işçileri, Filistin davasına sahip çıkma konusunda hep öncü bir rol oynuyor. Buna benzer eylemleri daha önce de çeşitli vesileler ile gerçekleştirmiş ve İsrail'e silah

taşıyan gemileri yüklemeyi reddetmişlerdi. Barcelona limanındaki işçiler de "askeri malzeme taşıyan gemiler" için çalışmaya- cıklarını açıklayarak bu çağrıya omuz verdi. 31 Ekim tarihinde ise Belçika'daki ACV Puls, BTB, BBTk ve ACV-Transcom sendikaları, üyelerini İsrail'e silah taşıyan gemileri yüklememeye çağırdı. Bu çağrının önemini anlamışları için, Belçika'nın Antwerp kentini, Avrupa'nın en geniş ticaret hacmine sahip ikinci limanı olduğunu hatırlatalım. Bizzat işçilerin İsrail'e silah ticaretini engellemeye giriştiği bu örneklerin yanı sıra, ABD'deki Oakland ve Tacoma limanlarında da Filistin dostu kitleler bir dizi eylem yaparak İsrail'e gidecek gemilere engel olmaya çalıştı.

Hindistan sendikaları İsrail'e gidip çalışacak tek bir işçimiz yok dedi

Emperyalist ülkelerin liman

işçilerinden sonra, Hindistan işçi sınıfı da Filistin ile dayanışmasını gösterdi. İsrail'in ekonomisi, özellikle tarım alanında yoğun bir yabancı işgücünün varlığına dayanıyor. Bu tarım alanlarında son dönemlerde özellikle Taylandlı işçiler yoğun olarak çalıştırılıyordu. Şimdi, Filistin'de direnişin 7 Ekim operasyonundan sonra, hem bu işçilerin yaşadığı korku hem de bir dizi sektörde çalışan çok sayıda İsrailinin silah altına alınması, İsrail ekonomisine ciddi bir darbe indirmiş durumda. Buna çözüm bulmak için, Siyonistler yoksul ülkelere topluca ucuz işçi getirmenin derdine düştü. En büyük adaylardan birisi de, faşist Narendra Modi hükümetinin İsrail ile çok yakın ilişkiler tuttuğu Hindistan. Basın organları, 100 bin

Hindistanlı işçinin bu amaçla İsrail'e yollanacağını yazmaya başlamıştı. Hindistan'ın sendikaları ise, yaptıkları toplu açıklamada İsrail'in soykırımına destek olacak her türlü adımı reddettiklerini ve işçi yollanmasına engel olmak için uğraşacaklarını söyledi.

Birileri hız kesmeksizin Siyonist İsrail ile büyük çaplı ticaret yapmayı sürdürürken, yani Siyonist katliamı adeta beslerken, dünya işçi sınıfı Filistin'in gerçek dostunun kim olduğunu açıkça gösteriyor. Şimdi sıra bizde, yani Türkiye işçi sınıfında. Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları'nın çağrısına uyarak, İsrail'e Türkiye'den tek bir şişe su bile gitmemesini sağlamak için mücadeleye girişmenin tam zamanı!

Asya

Bangladeş'te tekstil işçileri ayakta

Bangladeş işçi sınıfının en büyük taburlarından birini oluşturan tekstil işçileri Ekim ayının sonunda başladıkları eylemleri Kasım ayının büyük kısmında sürdürdü. Levi's, Zara, H&M, Benetton, Prada, Gucci ve Versace gibi dünyaca ünlü markalar için üretim yapan tekstil işçileri, beş senedir değişmeyen ücretlerinin arttırılmasını istedikleri için greve gittiler ve sokaklara çıktılar. Bangladeşli tekstil işçilerinin maaşı bizim hesapla 2.000 lira civarında ve enflasyona rağmen son beş senedir değişmemiş durumda. Eylemlerin polis baskısıyla durdurulmaması ve üretimin durmasının getirdiği baskılar nedeniyle hükümet Kasım ayının ortasında, 1 Aralık'tan itibaren geçerli olmak

üzere yüzde elli civarı bir ücret artışı önerdi. Ancak işçiler bunun insanca yaşamaya yetmeyeceğini söyleyerek eylemlerine devam etti. İşçiler ücretlerin 6.500 lira olmasını talep ediyor.

Bangladeş'te tekstil sektörü ihracatın yüzde seksenini oluşturuyor ve bu üretimin büyük bir kısmı, sendikalaşmanın neredeyse imkânsız olduğu özel ekonomik bölgelerde yapılıyor. Üretim yerel taşeron firmalar aracılığıyla yapılırken, işçinin sömürülmesi ve ezilmesinin sorumluluğu büyük markalardan çıkıyor sanılıyor; ama üretimin kısa süre durdurulması üzerine bu markaların Bangladeş hükümetine yaptığı baskı, uluslararası sermayenin Bangladeş devletinden beklentilerini çok

net ortaya koyuyor.

Sermayenin Bangladeş tekstil işçilerine açtığı savaşın tek göstergesi yetersiz ücretler değil, aynı zamanda bu savaş iş cinayetleri yoluyla da kendini gösteriyor. 2013 yılında tekstil işçilerinin çalıştığı sekiz katlı bir binanın çökmesiyle 1.132 işçi hayatını kaybetmiş, 2.500'den fazla işçi ise yaralanmıştı. Hasarlı olduğu bilinen binada üretim durdurulmamış, uluslararası sermayenin birkaç günlük kârı uğruna binlerce işçinin hayatıyla oynamıştı.

Başkent Dakka'yı saran eylemler ülkede politik bir çalkantıya da yol açtı. 2009 yılından beri ülkeyi yöneten koalisyonun başındaki parti Bangladeş Halk Birliği'ne ("Avami Ligi") karşı

gösteriler de aynı tarihlerde şiddetlenmeye başladı. Bu politik çalkantının çekirdeğini işçilerin mücadelesi oluştursa da, aldığı biçim bir burjuva partisine karşı başka bir burjuva partisinin, Bangladeş Milliyetçi Partisi'nin desteklenmesi oldu. Daha da kötüsü, muhalefetin oluşturduğu ittifak ülkeyi uzun süredir kasıp kavuran tekfirçiliğin siyasal tem-

silcilerini de içeriyor. Böyle bir iktidar değişikliği, mezhepler arası çatışmayı daha da kışkırtacak, baskı ortamını arttıracak ve uluslararası sermayenin istediği "kanun ve nizam ortamının" farklı bir taktikle tesis edilmesinden başka bir anlam taşımayacaktır. Tüm dünyada olduğu gibi Bangladeş işçi sınıfının ihtiyacı da bağımsız sınıf siyasetidir.

Dünya

Faşizmin Avrupa ve Latin Amerika'da çifte zaferi!

Faşizm, 2020 - 2022 yılları arasında Trump ve Bolsonaro'nun yenilgileriyle seçim zaferi anlamında kısa bir duraklamaya uğramıştı. Şimdi ise dünyanın farklı noktalarında tüm gücüyle geri dönüyor. Geçtiğimiz ay Arjantin'de Javier Milei'nin olası zaferini okurlarımızla paylaşmıştık. Bu olasılık, 19 Kasım itibarıyla gerçeğe dönüştü. Emperyalizmin kal-

bindeki ülkelerden Hollanda'da ise Geert Wilders'in Özgürlük Partisi (PVV), 22 Kasım'daki seçimlerden yüzde 24 ile birinci sırada çıktı.

Wilders'in seçim zaferi, okurlarımızın artık yakından tanıdığı ve 21. yüzyıl Avrupa faşizmlerinin alametifarikası olmuş bir senaryoya dayanıyor. Wilders, Özgürlük Partisi'ni 2006'da kurmuş

olsa da bu dönem iktidardaki düzen partileri bu aşırı sağ oluşumla iş birliğine yanaşmıyordu. Ancak 2008 sonrası Üçüncü Büyük Depresyon süresince işçi sınıfının düzen partilerinden yüz çevirmesini fırsat bilerek oylarını artıran PVV, nihayet bugün en büyük rakibi Yeşiller ve İşçi Partisi ortak listesinin hayli üstünde oy alarak zafere ulaşmış bulunuyor. Özellikle, seçim öncesi anketlerde ilk sırada gösterilen muhafazakâr parti seçmeninin önemli bir kısmının PVV'ye yöneldiği anlaşılıyor. Bu partinin, işçi düşmanı olmasına rağmen, Avrupa Birliği karşıtlığı, göçmen ve İslam düşmanlığı gibi ideolojik temaların arkasına gizlenerek işçi sınıfından oy toplaması da reçeteye uyuyor. Ancak

Wilders, iktidara gelebilmek için bir koalisyon oluşturmak zorunda. Şimdilik bunu başarabilmiş değil. Fakat ülkedeki en büyük muhafazakâr parti olan VVD, seçim öncesi Wilders ile ittifaka kapı aralamıştı. Böylesi bir ittifak kurulursa, uluslararası planda Putin hayranlığını gizlemeyen Wilders, aynı İtalya'daki faşist koalisyonda olduğu gibi iktidara geldikten sonra NATO ile barışmayı tercih edebilir. Wilders'in işini zorlaştıracak bir unsur olarak, daha seçimin üzerinden on gün geçmemişken bir yolsuzluk davasıyla karşı karşıya kaldığını da belirtelim.

İşçi sınıfı politikası açısından düşündürücü olan galibiyet ise Milei'ninki. Arjantin'de hem son

derece hareketli bir işçi sınıfı var, hem de ciddi kitleliliğe sahip devrimci partilerden oluşan bir ittifak (Solun ve İşçilerin Cephesi - Birlik, kısaltması FIT-U). FIT-U ve bileşenleri henüz faşist tehdide karşı tutarlı bir önderlik rolünü üstlenemedi. Milei'nin yükselişi dahi bir önderlik eksikliğine işaret ediyor. FIT-U şu ana kadar gösteremediği tutarlılığı sokak ve işyeri mücadelelerinde gösterebilirse, Arjantin işçi sınıfının Milei'nin açıktan işçi düşmanı politikalarını püskürtmesinin yolunu açabilir, bu da hükümetin düşmesine dek gidebilecek bir siyasal krizi doğurabilir. Faşizmin yenilmesinin tek yolu sınıf siyaseti: Şimdi görev Arjantin'in öncü işçilerine ve işçi sınıfı örgütlerine düşüyor.

Asgari ücrette sürpriz yok:

Komisyonlardan açlık ücreti çıkacak! Bekleme örgütlen!

Asgari ücret tespit komisyonu 1 Aralık'ta ilk toplantısını yaptı. Her zaman olduğu gibi ilk toplantıdan somut bir sonuç çıkmadı. Ancak net olan bir şey var ki o da iktidar bu sene tek bir zam yapmakta kararlı. Geçtiğimiz iki yılda yüksek enflasyon dolayısıyla yıl başında yapılan zamdan sonra Temmuz ayında asgari ücrete yeni

bir zam daha yapılmıştı. Bunun da bir önemi yok çünkü tek zam da olsa çift zam da olsa Türkiye'de asgari ücret açlık sınırına endekslenmiştir.

Asgari ücret hep açlık sınırının altında

2022 başında asgari ücret 4.250 lira olarak belirlenmişti. Türk-İş'in açıkladığı rakamlara göre Ocak

2022 ayında 4 kişilik ailenin temel gıda harcamalarından oluşan açlık sınırı da tamı tamına 4.250 lira idi. Temmuz ayına kadar asgari ücret açlık sınırının hızla altına düştü. 2022 Temmuz ayında ikinci zam yapıp asgari ücret 5.500 liraya çıkarıldığında açlık sınırı 6.840 liraya ulaştı. 2023 başında asgari ücret net 8.506 liraya çıkarıldığında açlık sınırı 8.864 lirayı bulmuştu ve bu sefer asgari ücret ilk aydan itibaren açlık sınırının altında kalmıştı. Temmuz ayında ikinci zamlarla 11.500 liraya yükseltildiğinde ise açlık sınırı 11.658 lirayı bulmuştu.

Asgari değil ortalama ücret

Asgari ücret ve civarında ücret alan işçi sayısı toplam çalışanların yarısını oluşturuyor. Ortalama ücret ise asgari ücretin sadece 1,36 katı. Asgari ücretten değil işçi sınıfının ortalama ücretinden bahsediyoruz. Bu ortalama ücretin de apaçık açlık sınırına endekslenmediğini ve yılda artık bir iki ay dahi olsa bu sınırın üstüne çıkmadığını görüyoruz. Şimdi en az 15 bin liralardan bahsediliyor. Rakamın hiç-

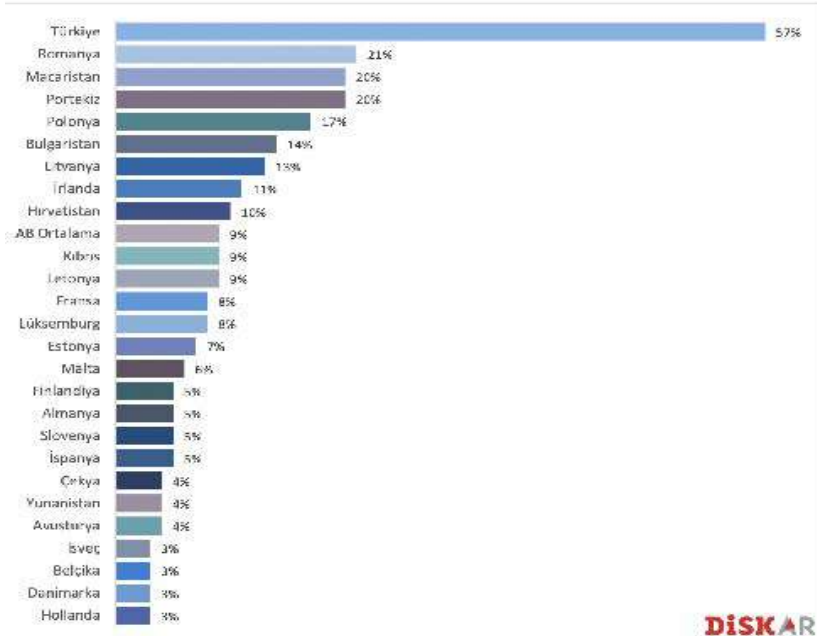
bir önemi yok artık. Çünkü önemli olan alım gücü. Yeni asgari ücretin de 4 kişilik bir ailenin temel gıda maddelerini karşılamaya bile yetmeyeceğini bugünden biliyoruz.

Açlık dayatmasını kırmanın tek yolu örgütlenmek: İşçi kendi göbeğini kendi kesmeli!

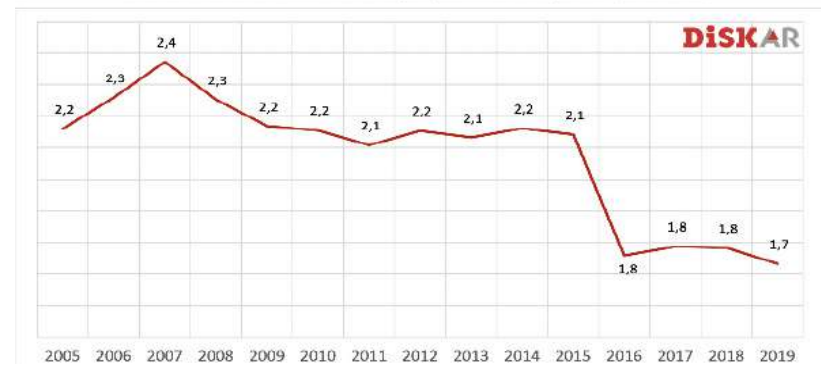
Dolayısıyla Aralık ayında asgari ücret tespit komisyonundan bir sürpriz çıkmayacaktır. Komisyonunda hükümet 5 kişiyle, işçi sendikası 5 kişiyle, patron tarafı da 5 kişiyle temsil edilmektedir. Hükümet sermayenin hükümetidir. İşçi tarafını güya temsil eden Türk-İş bürokratları da hükümetin işbirlik-

çisidir. Ergün Atalay'ın 2019'da kamu işçilerinin TİS görüşmeleri sırasında mikrofonu açık unutup Çalışma Bakanı'na "Uzasa işi karıştıracaktır. En azından kapattım böyle" dediğini unutmuyoruz. Yarın çıkıp asgari ücret mutabakatına imza da atmayabilir. Danışıklı dövüştür başka anlamı olmayacaktır. İşçi sınıfının asgari ücret komisyonundan hiçbir beklenti içinde olmaması gerekir. Kendi önüne bakmalı, kendi göbeğini kendi kesmeli. Bunun için de örgütlenip patronların karşısına örgütlü gücüyle çıkmalıdır. Asgari ücret zincirini kırmanın tek yolu sendikacı olmak ve toplu sözleşme düzeninde çalışmaktır.

Grafik 4: AB Ülkelerinde ve Türkiye'de Asgari Ücret Civarında Çalışanların Oranı (Yüzde)

Grafik 10: Ortalama Ücret ve Maaş Asgari Ücretin Kaç Katı? (2005-2019)

İşçinin Rahmi Koç'a cevabı:

Patronsuz bu ülke gayet rahat döner!

Rahmi Koç bir demecinde şöyle dedi: "Diyorlar ki, devlette beş buçuk milyon kişi çalışıyor. Buna askerler dahil değil. Dola-

yısıyla 2 milyon kişiyle bu devlet rahatlıkla döner. 600 milletvekili var, 200'üyle rahatlıkla hallolur." Milletvekillerine bir şey demeyiz ama işçi sınıfının parçası olan üç buçuk milyon kamu emekçisini gereksiz gören Rahmi Koç'a cevabımız belli. Esas hiçbir şey üretmeden sırf fabrikaların ve üretim araçlarının özel mülkiyetine sahip olduğu için emek sömürsüyle milyarlarca el koyan

patronlar sınıfı gereksizdir. Patronları aradan çıkarın, tüm fabrikaların kafa ve kol işçilerinin/emekçilerinin bilgi ve deneyimiyle rahatlıkla üretim yapabileceğini görürsünüz. Hatta patronların kâr hirsını devreden çıkarırsak işsiz işçileri de yanımıza alır ve işsizliğe de son veririz. Her bir işçi daha az saatler çalışır ama üretim artar. İnsanca çalışma saatlerine ulaşırsak patronlar sınıfının kendi

tekeline aldığı eğitim, kültür, sanat, spor alanlarında bir azınlığın değil tüm toplumun geleceği koşullar sağlanmış olur.

Emekçi halkı birbirine düşüremezsiniz!

Geçmişten beri işçiyile memuru birbirine kırdırmaya çalışırlar. İşçinin memurun iş güvencesini kıskanmasını, memurun da işçinin toplu sözleşme hakkını

kıskanmasını böylece asla birlik olmamasını isterler. İşçinin kafasına çalışmadan para kazanan memur karikatürünü işlerler, memura da yüksek eğitim almamış işçinin alın teriyle kazandığı parayı çok göstermeye çalışırlar. Bu oyunlara karnımız tok. Biz işçiyile iş güvencesi, kamu emekçilerine de toplu sözleşme ve grev hakkı isteriz.

Terim fonunda derin sorular

Fatih Terim'in adıyla anılan dolandırıcılık vakası tüm ülkenin gündemine oturdu. Seçil Erzan isimli bir Denizbank şube müdürü, Fatih Terim'in içinde olduğu ve Denizbank üst yönetiminin yönettiğini söylediği bir fon üzerinden dolar milyoneri futbolcu ve iş adamlarına fahiş faizler teklif etti. Topladığı paraları geri ödemeyince olay patladı ve kamuoyuna mâl oldu. Fatih Terim'in yanı sıra adı geçen Arda Turan, Emre Belözoğlu gibi meşhur ve yıldız isimler olayın bir taraftar kavgası ya da magazin gündemi şeklinde tartışılmasına yol açıyor. Oysa işçi sınıfı ve emekçi halk buradaki vurgunun izleyicisi değil tarafı olmalı!

Kimse bizi bu insanların aptal olduğuna inandıramaz. 3-5 günlük ya da aylık vadelerle yıllık bazda yıllık yüzde 250'lerden yüzde 2.600'lere tekabül eden getiriler teklif edilmiş. Bu fahiş oranlara kim nasıl inanır? Demek ki daha önce birilerine bu

kazançlar sağlanmış. Peki bu fahiş kazanç yasal ve meşru yollardan gerçekleşebilir mi? Elbette ki hayır! Peki bu illegal faaliyet ne olabilir.

"Terim fonu" bir dolar fonu. Katılanlar yüzbinlerce yer yer milyon dolarlarla fona katılıyor. Dolayısıyla gözler dolar spekülasyonuna ve döviz kurunda büyük dalgalanmaların olduğu 2021 yılı sonuna çevriliyor. Bu dönemde Erdoğan'ın bir konuşmasıyla dolar yukarı fırlıyor sonra Merkez Bankası piyasaya döviz satarak kuru kontrol altına almaya çalışıyordu. En büyük dalgalanma 20 Aralık tarihinde oldu. Dolar yine fırlamıştı, Erdoğan kabine toplantısından çıkıp kur korumalı mevduat kararını açıklayınca dolar aynı hızla düşmeye başlamıştı. Erdoğan'ın açıklamasından önce 18,36 seviyesine kadar yükselen dolar/TL kuru, açıklamanın ardından 12,3'e kadar geriledi. Bu kararın bilgisini önceden almış olan biri 18,3'ten dolar satıp

12'ten tekrar aldığında saatler içinde 10 milyon dolarının üzerine 5 milyon dolar daha ekleyebilirdi. Günlük yüzde 50 yıllık yüzde 18 bin getiri!

İşçi sınıfı soruyor: Döviz fiyatları dalgalanırken bazı dolar fonlarını elinde tutan tefeciler ve bankalar haber alıp spekülasyon yoluyla fahiş kârlar elde etti mi?

İşçi sınıfı soruyor: Neden Seçil Erzan'ın Terim'in ve Denizbank'ın referansıyla topladığı fonun zarar edip patladığı dönem araştırılıyor da öncesindeki dönemler araştırılmıyor? Neden Terim dosyada yok? Neden Denizbank'a Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK) soruşturma izni vermiyor?

İşçi sınıfı soruyor: 2001 krizinde Merkez Bankası başkanı olan Gazi Erçel'in devalüasyon kararı öncesinde 52 milyar lira ile dolar aldığı ve tüm ülke krizinde kan ağlarken parasının değerini ikiye katladığı ortaya çıkmıştı. Aynı dönemde

Citibank ve Deutsche Bank'ın da 5,3 milyar dolar satın aldığı ortaya çıkmıştı. Bilgiyi birinci elden bilen Merkez Bankası yetkilileri mutlaka hesap vermelidir. Hâl böyle iken bugün Denizbank'ın soruşturulmasına izin vermeyen BDDK başkanı Şahap Kavcıoğlu aynı zamanda dövizde dev dalgalanmaların görüldüğü 2021-2023 döneminde Merkez Bankası başkanıdır! Bu etik midir? Meşru mudur? Yasal mıdır?

İşçi sınıfı soruyor: Milyon dolarlarını kapıran futbolcuların Erdoğan'a şikâyet gittikleri doğru mu? Erdoğan'ın bankadan mağduriyetin giderilmesini istediği doğru mu? Açıklayın! Erdoğan'ın dolarlarını bozun dediği dönemde onu destekleyen dolar milyonerleri, dolarlarını bozmak bir yana katlamak için spekülasyona girişmiş. Halk çarşısında pazarda yangınla boğuşurken, hakkını aramak için mücadele eden işçiyile emekçiye Erdoğan nankör ve şükürsüz demişti. Erdoğan'ın halka bu muameleyi layık görürken dolar milyonerlerine gösterdiği şefkatli tu-

tumun gerekçesi nedir?

İşçi sınıfı bunların hesabını sormayacak mı? Elbette ki soracak ve sormalı da. Yarın bu dava Denizbank'ın mağdurlara ödeme yapmasıyla tatlıya bağlanırsa -ki bu yönde yoğun bir çaba gözlemliyoruz- bu ödemeyi Denizbank vergiden düşecek. Yani işçinin etinden et kopartırcasına Ağustos ayında girdiği vergi diliminden alınan para bu vurgunun tazmin edilmesine harcanacak. İşçi sınıfı bunu kabul edecek mi? Etmeyecek ve etmemeli de! Bu soruşturmanın magazin gündemi içerisinde gargaraya getirilmesine mâni olmalıyız ve tüm gerçeklerin ortaya çıkartılması için gerçek ve şeffaf bir yargılama talep etmeliyiz! İşçi sınıfı ve emekçi halk bu olayda bir magazin hikâyesinin izleyicisi değil, davanın tarafıdır.

